AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

GUY VANDER

RĂZBUNAREA CORSARULUI

„ A V E N T U R A „
Romane de acţiune şi pasiune

GUY VANDER

RĂZBUNAREA CORSARULUI

Traducere de
RADU BĂBESCU

Cuprins

1._____3
2._____8
3._____15
4._____20
5._____26
5._____31
6._____40
7._____48
8._____51
9._____56
10._____60
10._____71
11._____78
12._____86

1.

Era o furtună. O vesteau norii înfricoşători, întinşi între cer şi pământ şi mai ales glasul tunător al mării, glas de dezastru, de naufragiu, de moarte, ce venea de la apus dinspre larg, ca o plângere veşnică, ca un prohod sau ca un ecou al vocilor nenorociţilor care, de la începutul lumii odihnesc în linţoliul lor de alge şi de iarbă de mare, în fundul acestui înfricoşător golf, aşa de bine botezat „Golful Răposaţilor”.

Spre seară vântul începu să bată cu furie, în timp ce valuri enorme se sfărâmau furioase de întreg ţărmul ţinutului *Finistere,* acoperind *capul Raz şi Pietrele negre.*

Se înnoptă deodată. Era o noapte întunecoasă. Numai farurile, care pe vremea ceea erau într-o stare rudimentară, mai străpungeau din loc în loc bezna cu luminile lor palide.

Sus pe vârful unei stânci, ca o sentinelă sau ca un pescăruş ce se odihneşte, castelul *Loc-Maria* domina ţărmul Finisterului pe o întindere mare. Spre stânga se întindeau o serie de bulboane, de pietre frământate de valuri, apoi malul râpos şi golfuleţele înconjurate de stânci cu scobituri adânci, în care valurile înfuriate ale mării se afundau cu zgomot de tunet.

În faţă, cât vedeai cu ochii, se întindea oceanul, mângâietor sau ucigaş, cu viclenele lui stânci submarine.

Castelul Loc-Maria, jumătate locuinţă arendăşească, jumătate conac boieresc, avea înfăţişarea paşnică a celor mai multe castele clădite în secolul trecut în Bretania. Un cub trainic de piatră cenuşie străbătută de ferestre înalte, alcătuia locuinţa principală. De jur împrejur se întindeau locuinţele servitorilor şi depedinţele. Iedera şi viţa

sălbatecă năpădiseră pereţii şi le făcură un vesel vestmânt verde. O frumoasă peluză plantată cu meri se întindea până la marginea unui parc de vreo zece pogoane, în care acele aproape negre ale brazilor se amestecau cu frunzele dantelate şi mai puţin întunecate ale stejarilor.

În castelul acesta, în atmosfera aceasta maritimă şi ţărănească totdeodată, crescuse Victor-Lucien de Locréan. Tocmai împlinise 20 de ani. Înalt, zvelt, cu o ţinută foarte elegantă, eroul nostru era fără pereche de frumos. Ochii negri, îi erau adânci şi trişti, nasul fin puţin încovoiat, buzele roşii, iar dinţii foarte regulaţi. Ovalul pur al obrazului său era încadrat de păr blond, pe care, în ciuda modei îl purta nepudrat, legat doar cu o panglică neagră.

Pe tatăl său nu-l cunoscuse niciodată, iar mama lui îi murise, la patru ani după naşterea lui Victor-Lucien.

Orfanul fusese crescut de unchiul lui, cavalerul de Boissandry şi de bătrânii lui servitori, a căror credinţă — să nu uităm că ne aflăm în secolul al XVIII-lea — nu fusese zdruncinată nici de nenorocirile şi nici de greutăţile băneşti ce se abătuseră asupra stăpânilor.

Yvou-le-Binc, fostul paznic, îl învăţase să mânuiască în chip strălucit spada. Jean-Meriadec fostul lăncier făcuse din el un călăreţ desăvârşit, iar unchiul său îşi luase asuprăşi să-i formeze inteligenţa vioaie, prin lecţii savante şi îndemânatice.

Victor-Lucien crescuse în aer liber, ca una din acele flori frumoase care se dezvoltă în scorburile stâncilor. Şi era mândru şi plin de farmec ca ele.

Avea o inimă bună şi era prietenul celor sărmani. Gura lui nu ştia să mintă. Era una din acele firi cinstite care te fac să uiţi de josnicia oamenilor.

În momentul din care începe această povestire, Victor-Lucien se afla în bucătăria castelului. Era o sală lungă şi joasă, ale cărei bolţi foarte puţin arcuite erau susţinute de stâlpi scunzi şi roşi de bătrâneţe. Această sală era

probabil una dintre ultimele rămăşiţe ale vechiului conac pe ruinele căruia fuseseră înălţate clădirile noi.

Tânărul era foarte ocupat cu pansatul unui frumos câine de vânătoare, care-şi întindea laba cu o încredere ce făcea cea mai mare cinste îndemânării operatorului.

Bătrâna bucătăreasă, Clementina, împreună cu două servitoare tinere, pregăteau masa de prânz robotind în jurul oalelor şi cratiţelor, care răspândeau mirosuri plăcute de bucătărie ţărănească.

Ordinele date în limba bretonă de către Clementina şi vorbele prin care Victor-Lucien încuraja câinele, erau singurele zgomote ce se auzeau afară de corul îngrozitor al valurilor izbite de coastă. La un moment dat se mai auzi un fel de bocet. Era un bătrân, un cerşetor, care recita, pe nerăsuflate în faţa uşii rugăciuni şi urări.

— Ia te uită! Spuse Victor-Lucien ridicând capul, e moş Tronchet; de mult n-a mai fost văzut pe aci.

Şi cum terminase cu câinele, tânărul se ridică şi se îndreptă spre uşă unde bătrânul îşi continua rugăciunile, menite fără doar şi poate să îndepărteze furtuna. Era un om încovoiat sub povara anilor, cu părul lung albit ne vreme.

— Ei! Tronchet, spuse tânărul, tot mai trăieşti?

— A vrut Domnul să mai fac pământului umbră, domnişorul, răspunse bătrânul.

— Îmi pare bine, căci eşti un om de treabă. Uite ia măcar asta.

Şi Victor-Lucien îi întinse câţiva crăiţari.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi dau mai mult. Dar ştii că nu suntem bogaţi noi ăştia de la Loc-Maria.

— Nu sunteţi bogaţi la Loc-Maria, dar Locréan are inimă de aur, spuse bătrânul băgând banii în chimir. Acum domnişorule Victor-Lucien, e rândul meu să vă dau ceva.

— Vrei să-mi faci un dar?

— Am o scrisoare pentru D-voastră.

Tânărul luă cu uimire plicul sigilat pe care i-l întinse bătrânul.

— Dar nu văd nicio adresă, spuse el, după ce întoarse plicul şi pe o parte şi pe cealaltă.

— Nu-i nimic, scrisoarea este totuşi pentru dumneavoastră.

După ce examina puţin pecetea de ceară neagră ce înfăţişa un cap de mort, tânărul o rupse, desfăcu scrisoarea şi ceti rândurile următoare:

Domnule conte,

Veniţi singur astă seară, *la miezul nopţii, între Capul Rehac şi Golful Pescăruşilor. Intraţi cu curaj în Turnul Ducelui Jan. Acolo veţi afla lucruri referitoare la cinstea Dv. şi de mare însemnătate pentru viitorul Dv.*

A venit în sfârşit, *vremea să spălaţi numele Dv. de pata ruşinoasă care-l terfeleşte.*

Un prieten.

În timp ce cetea, obrazul tânărului păli, apoi se înroşi. Când ridică în cele din urmă capul, ochii îi străluceau. Se adresă cerşetorului întrebându-l:

— Cine ţi-a încredinţat scrisoarea?

— Un om îmbrăcat în costum de marinar.

— E de pe aici?

— Nu ştiu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Sunt vreo două ore de atunci. Înainte de izbucnirea furtunii.

— În ce loc?

— Aproape de Golful Spicelor.

— Omul era singur?

— Da, venise într-o barcă pe care alegat-o de stânci. S-a apropiat de mine, m-a întrebat dacă vă cunosc şi mi-a încredinţat această scrisoare făgăduindu-mi o răsplată dacă v-o voi preda întocmai. Asta-i tot ce ştiu.

Tânărul rămase tăcut şi gânditor.

— Veştile pe care le conţine v-au necăjit? întrebă într-un târziu bătrânul arătând scrisoarea.

— Dimpotrivă, Tronchet, răspunse tânărul, cu un zâmbet palid, dimpotrivă, mi-a adus poate fericirea.

— La revedere domnişorule şi Dumnezeu să vă aibă în pază.

Bătrânul se depărta târând piciorul iar Victor-Lucien, rămas pe loc, repeta cu sprincenele încruntate:

— Oh! De-aş şti! De-aş şti! Aş da zece ani din viaţă ca să ştiu.

Sunetul puternic al clopotului care anunţa cina, îl smulse din visare.

Cu paşi înceţi se îndreptă spre scară, urcă treptele acoperite de muşchi, străbătu înaltul vestibul, decorat cu trofee de vânătoare şi cu portrete de-ale strămoşilor şi intră în sufragerie unde îl aştepta unchiul lui.

Cavalerul de Boissandry părea un om de şaizeci de ani. Avea o faţa rotundă ca de păpuşă, doi ochi cenuşii, mici şi răutăcioşi, care luau câteodată expresii de uimire ce te zăpăceau, nasul ca o trompetă, gura mare croită parcă pentru râs şi o guşă respectabilă. Toate acestea alcătuiau un tot care înveselea pe privitor de la prima vedere.

Mai adăugăm că, parcă dintr-un ciudat spirit de contradicţie fală de toate legile simetriei, D-l de Boissandry nu izbutise niciodată să-şi aşeze peruca drept, şi i se întâmpla foarte adesea să plece de acasă cu un ciorap negru în piciorul stâng şi cu un ciorap pestriţ în piciorul drept. Apucături de savant distrat care de altfel nu influenţau cu nimic inima lui miloasă şi nici calităţile sale.

Victor-Lucien îşi salută unchiul şi se aşeză la masă. Înghiţi distrat câteva îmbucături dintr-o admirabilă omletă cu slănină, din care cavalerul înfuleca de zor. Îşi turnă un pahar de vin din care nu gustă şi, sprijinindu-şi coatele pe masă şi capul în mâini căzu din nou pe gânduri.

2.

— Ce-i cu tine, nepoate, începu D-l de Boissandry, care se pregătea tocmai să taie friptura de potârniche. Iar eşti în toane rele pare-mi-se.

Victor-Lucien nu răspunse.

— Hai, fii cuminte, continuă unchiul, e păcat de Dumnezeu să fii aşa de trist când ai timp frumos, masă bună şi sănătate.

— Spune-mi unchiule, răspunse Victor-Lucien ridicând capul, nu e aşa că tata comanda reduta muşchetarilor în ziua bătăliei de la Quebec?

— Poftim! acum îţi vin din nou în minte istoriile astea îngrozitoare! De ce te gândeşti mereu la asta?

— Pentru că asupra acestor istorii îngrozitoare cum le numeşti, planează un mister. Povesteşte-mi încă odată, te rog, toate amănuntele pe oare le ştii.

— Dar ţi-am mai povestit de douăzeci de ori faptele, aşa cum mi-au fost aduse la cunoştinţă.

— Nu-i nimic, unchiule, te rog, Azi mai mult ca oricând, am nevoie să-mi reamintesc toată istoria asta în mod precis.

D. de Boissandry suspină şi începu:

— Deşi era foarte tânăr, — nu avea încă treizeci şi cinci de ani — tatăl tău era soldat vechi când fu trimis în America. Participase cu cinste la toate bătăliile fostului rege, iar la Fontenay săvârşise fapte de arme strălucite. La Rosbach, a fost unul dintre puţinii ofiţeri care au rezistat cu eroism grenadierilor lui Frederic cel Mare al Prusiei. Se povesteşte chiar că, fiind adus, cu trupul acoperit de răni, înaintea lui Frederic cel Mare, acesta i-ar

fi spus salutându-l:

— Dacă şi camarazii d-tale ar fi luptat ca D-ta, fratele meu, regele Franţei ar fi număra încă o victorie.

Foarte palid, cu pieptul zvâcnind, Victor-Lucien îşi crispă mâinile fine de marginea fotoliului.

D. de Boissandry continuă:

— Când trebui să se trimită ajutoare D-lui de Montcalm care comanda Canada, care era pe atunci a noastră, trupele regelui Franţei, vocile tuturor militarilor îl desemnară drept comandant al întăririlor pe D. de Locréan. Acesta, soldat disciplinat, se supuse. O îmbrăţişa pe biata mea soră, mama ta, îmi dădu în grijă soarta copilului care trebuia să se nască şi peste o lună se îmbarcă la Brest.

În Canada fu primit cu entuziasm. Cei o mie douăsute de oameni pe care-i aducea erau puţin lucru, dar tuturor vitejilor de acolo li se păru că depărtata lor patrie nu-i uitase cu totul, şi erau de nebiruit. La început se păru că Dumnezeu ţinea partea francezilor. Moncalm, secondat de tatăl tău, în care avea deplină încredere, făcu minuni de vitejie. De zece ori îi bătu pe englezi. Aceştia primeau însă mereu ajutoare, pe când golurile provocate în rândurile noastre de luptele victorioase nu erau umplute de nimeni.

De la o vreme norocul ne părăsi. Soldaţii noştri fură nevoiţi să se retragă la Quebec. Montcalm hotărî să facă o ultimă încercare pentru despresurarea oraşului. N-avea decât trei mii de soldaţi, iar englezii avea douăzeci de mii. Tatăl tău căpătă un post de cinste. I se încredinţă, dimpreună cu douăsute de soldaţi şi cu un tun, paza redutei Muşchetarilor, care domina frontul. Bătălia începu. Francezii luptară cu vitejie. O bucată de vreme se crezu a învingători, deodată însă fură împresuraţi dinspre flancul stâng. Se întoarseră. Reduta Muşchetarilor fusese cucerită. Urmă o fugă îngrozitoare. Montcalm căzu în luptă. Quebec se predă a doua zi, iar noi pierdurăm Canada pentru totdeauna.

„După semnarea păcii, una dintre cele mai dezastroase şi umilitoare păci din lume, prizonierii fură repatriaţi. Se deschise o anchetă pentru aflarea cauzelor dezastrului. Locotenentul tatălui tău, cavalerul de Laval, singurul care izbutise să scape în timpul bătăliei rănit din redută, povesti că şeful lui vânduse reduta englezilor. Acest Laval…

— Mişelul! strigă Victor-Lucien ridicându-se pe jumătate.

— Laval dădu toate detaliile trădării şi cum tatăl tău nu se întoarse şi nici corpul lui nu fu găsit, spusele cavalerului fură crezute. Sentinţa fu necruţătoare. Se hotărî confiscarea bunurilor tatălui tău, soţia şi fiul său fu» a condamnaţi la exil iar numele lui fu înfierat. Mă dusei atunci la Versailles şi obţinui ca tu să-ţi păstrezi castelul şi moşia care-l înconjoară.

Cavalerul terminase povestirea. Victor-Lucien tăcu câtva timp apoi exclamă:

— Iar omul acesta — Laval — ce face acum?

— Nu ştiu.

— N-am să mă las până n-am să ştiu!

— Biet copil! Urmezi desigur cel mai nobil dintre sentimente, dar nu încerca să te masori cu unul mai puternic decât tine. Au trecut douăzeci de ani de la aceste întâmplări. Am convingerea că tatăl tău e nevinovat de crima ce i se pune în sarcină. Cum să dovedeşti însă nevinovăţia lui după un timp aşa de îndelungat? De ce ai reuşi tu acolo unde atâţia alţii n-au reuşit?

— Pentru că eu sunt fiul celui acuzat, răspunse Victor-Lucien cu tărie, pentru că eu îmi voi da viaţa dacă va trebui, numai să înfund pe nemernicii din cauza cărora a fost condamnat tata.

— Ai vreo urmă?

— Poate, dar pentru moment asta este septul meu. Vom mai vorbi despre toate astea mâine.

Victor-Lucien se cufundă din nou în muţenia lui.

După câteva minute, D. de Boissandry, care-şi termina masa, spuse din senin, cu nestatornicia care era una, din trăsăturile izbitoare ale caracterului său:

— N-ai să ghiceşti niciodată ce am descoperit astăzi. Închipuieşte-ţi că vecinii noştri, Gestel, au aceeaşi stemă ca şi marele Arnold Montmart. Da, dragul meu, cele două blazoane sunt identice. Pe fond roşu, linii încrucişate, dantelate în argintiu… e de necrezut.

Trebuie să lămurim că D. de Boissandry era stăpânit de o patimă, respectabilă, fireşte, dar care, câteodată, devenea obositoare pentru ascultătorii săi. Era un „as” al ştiinţei heraldice. Ar fi umblat, cu plăcere zeci de mile pentru a descifra un blazon pe o piatră veche. Nimeni nu cunoştea mai bine ca el genealogiile şi înrudirile, nu numai din provincia lui, dar şi din cele vecine. Dacă vreun nobil voia să restabilească o spiţă pierdută a neamului lui, n-avea decât să se adreseze cavalerului, care regăsea imediat ramura rătăcită şi o aranja la loc în arbore genealogic conform regulilor artei.

Mâncând bezelele ce se aflau înaintea lui, D. de Boissandry continuă să vorbească, cu nasul în farfurie, despre blazoane. După câteva minute, constatând că vorbeşte de unul singur înălţă capul: Victor-Lucien dispăruse.

Cam necăjit, omul nostru tăcu şi îndată ce termină cina, se retrase în apartamentul său.

Cât despre Victor, el aştepta cu nerăbdare ora misterioasei întâlniri. Se urcase în camera lui şi îşi lipise fruntea arsă de friguri de geamul unuia din marile ferestre ce dădeau spre mare. Rămase astfel mult timp adâncit în gândurile lui, la fel de furtunoase ca valurile spumegânde ce se înălţau în faţa ochilor săi.

Vijelia era în toi. Fulgere mari plumburii luminau zările, iar bubuiturile tunetului se amestecau cu zgomotul valurilor dezlănţuite.

Victor-Lucien se smulse în cele din urmă din visarea lui, coborî în vestibul, îşi luă pălăria şi mantaua, deschise uşa

şi ieşi.

Fulgerele brăzdau cerul fără încetare unul după altul, iar bubuitul continuu al tunetului alcătuia în sublima şi teribila simfonie a uraganului, un basm măreţ.

Victor-Lucien făcu câţiva paşi de-a lungul zidului clădirii, apoi coli la dreapta şi se găsi în faţa bucătăriei, a cărei uşă o deschise. Înăuntru se aflau toţi servitorii care făceau clacă. Femeile torceau, iar bărbaţii curăţau armele sau cârpeau năvoadele şi plasele.

La intrarea tânărului, toţi se ridicară cu respect. Mulţumindu-le printr-o înclinare a capului, Victor-Lucien adresându-se unui om de vârstă mijlocie, care-şi făcea cu multă Îngrijire o undiţa, spuse:

— Se poate porni acum pe mare, Laurik?

Pescarul înălţă capul şi rămase cu gura căscată. Dacă tânărul i-ar fi cerut să-i dea luna din cer, n-ar fi fost mai uluit.

— O! Isuse! Dumnezeule! Maică Precistă! strigă el, când, în cele din urmă, înţelese că i se vorbea serios. Nici nu te gândi la una ca asta, stăpâne, pe un astfel de timp. Cea mai bună barcă de pe tot ţărmul tot ar fi sfărâmată înainte de a fi trecut de dig.

— Bine! În cazul acesta, Yvon, pune şeaua pe cal.

Yvon Laguildec, lăncierul, se apropie:

— Îngăduiţi vă rog, domnişorule Victor-Lucien, să-l înşeuez şi pe al meu.

— De ce?

— Pentru ca să vă însoţesc. Dacă porniţi la drum pe o astfel de noapte, e mai sănătos să călătoriţi încă cu cineva.

— Nu, trebuie să plec singur. Haide! grăbeşte-te!

Leguildec se supuse şi ieşi fără să mai răspundă.

Până una alta, tânărul începu să vorbească prieteneşte cu servitorii, care-i răspundeau cu o respectuoasă familiaritate; căci în această casă stăpâni şi slugi alcătuiau o singură familie.

Curând se auzi la uşă o voce care spunea:

— Calul dumneavoastră e gata, domnule conte.

Tocmai atunci un trăsnet îngrozitor căzu în apropiere şi zgudui aşa de tare castelul, încât se putea crede că se va sfărâma. Femeile ţipară de spaimă, iar bărbaţii se închinară cu evlavie.

— Îl ispitiţi pe Dumnezeu ieşind astă seară, spuse Clementina, care vorbea pe şleau cu stăpânul ei.

— Clementino, nu ştii ce spui. Dumnezeu însuşi mă călăuzeşte astă seară, răspunse tânărul şi ieşind afară încălecă sprinten şi porni la drum.

Lăncierul îl pierdu repede din vedere, din cauza întunericului şi se întoarse în bucătărie. Aici femeile murmurară: Sfântă Ana şi Sfinte Mihai, aveţi-l în paza voastră!

— E un tânăr neînfricat, spuse bătrânul Le Troadec, care până atunci nu scosese un cuvânt.

Locréan nu făcuse nici douăzeci de paşi dar calul lui nu mai voi să înfrunte furtuna. Victor-Lucien era însă un călăreţ prea bun ca să renunţe pentru toanele calului. Cu două lovituri de pinten îl sili să înainteze.

Timp de aproape o oră străbătu drumurile desfundate, cu faţa biciuită de ploaie şi înăbuşit de vânt.

Victor-Lucien merse drept înaintea lui, sigur de drumul pe care-l apucase. Coborî apoi o potecă stâncoasă, trecu o punte şi bătu în oblonul unei cocioabe, la temelia căreia se auzeau izbiturile valurilor mării.

— Vedeţi-vă de drum, răilor! mormăi o voce dinăuntru.

— Deschide beţivule! răspunse tânărul.

— Duceţi-vă, fantome, strigoi şi diavolii lăsaţi pe un biet creştin în tihnă, continuă aceeaşi voce.

— E iarăşi beat, murmură Victor-Lucien.

Apoi cu o voce ridicată:

— Mă recunoşti sau nu, Pierre Braz? Sunt Locréan de Loc-Maria.

— Oh! Stăpâne! e cu putinţă pe o astfel de vreme?

— Eu sunt, înţelege odată!

Se auzi zgomot de zăvoare trase şi apoi uşa se deschise.

O umbră încovoiată apăru în prag.

— Ţine calul meu, porunci Victor-Lucien, curăţă-l cum vei putea şi pune-i la adăpost sub şopron. Îl voi lua la coborâre.

— Sper. Că n-aveţi de gând să vă duceţi la ruine? bâigui Pierre Braz.

— Poteca aceasta duce oare în altă parte, bătrân smintit?

— Ai! pentru numele lui Dumnezeu nu urcaţi la castel.

— Haide, lasă fleacurile, grăbeşte-te.

Tânărul descălecă şi i întinse lui Braz dârlogii.

— Dar e aproape de miezul nopţii, stăpâne, gemu ghebosul.

— Tocmai la miezul nopţii trebuie să fiu acolo.

— Păcat de bătrâneţile mele c-am ajuns s-o văd şi pe asta. La miezul nopţii… E ora când viu la castel stafiile… Dumnezeule, Iisuse, apăraţi-l.

Tânărul au mai ascultă urmarea pomelnicului bătrânului. Cu pas uşor porni spre poteca mărăcinoasă şi stâncoasă care ducea spre ruine.

3.

Merse înainte, tot înainte, pe întuneric, cu toate piedicile ce i se iveau în cale. Lunecă de câteva ori şi îşi zgârie mâinile de mărăcini. Era cât p-aci să rămână fără pălărie, care i se agăţase de o creangă ce spânzura în jos. În cele din urmă ajunse la ţintă,

În faţa lui zări înălţându-se o clădire mai întunecoasă. Îşi scoase sabia şi se servi de ea ca de un baston pentru a pipăi terenul. Urca mai întâi o pantă domoală acoperită de urzici şi mărăcini, apoi una abruptă şi ajunse pe un teren gol.

— Bun! îşi spuse el, am trecut de şanţuri, dar să mă ia dracu dacă ştiu unde mă aflu.

Lumina unui fulger îi îngădui să se orienteze.

— Sunt salvat! exclamă el cu veselie, Turnul Ducelui Jean este în faţa mea.

Şi mergând cât de repede putea, alergând aproape, tară să-i pese de iederă şi de celelalte plante parazite, Ori de stâncile căzute, Victor-Julieu de Locréan atinse cu mâna zidurile crăpate ale vechiului turn. Lăută bâjbâind deschizătura care fusese cândva uşă, o găsi şi pătrunse în turn. Acolo, ridică capul, îşi scutură mantaua şi spuse tare, cu vocea-i limpede:

— În sfârşit sunt aici…

— Sunt aici! răspunse ca un ecou, o voce gravă care părea că vine din adâncuri.

Victor-Lucien era viteaz, o dovedise. Dar manifestarea aceluia pe care trebuia să-l întâlnească era aşa de neaşteptată, încât părea că vine de dincolo de mormânt.

Din această cauză tânărul nu se putu stăpâni şi tresări. Emoţia fu însă scurtă. Îşi reveni aproape imediat.

— Cine sunteţi? întrebă el.

— Sunt cel care v-a fixat întâlnirea, conte de Locréan, răspunse vocea.

— Om sau diavol, îmi place să-mi văd duşmanii în faţă.

— Cine îţi spune că sunt un duşman? Dar asta n-are importanţă, să ieşim de-aici dacă ţii numai decât

Victor-Lucien ieşi din turn. În urma lui auzi paşii necunoscutului pe pietre. Luna, ieşind o clipă dintre nourii, cari o acoperiseră până atunci, scaldă uşor în lumina-i albă vechile ruine, făcându-le să pară fantastice.

La lumina lunii, Lucien văzu în faţa lui un om înalt, înfăşurat din cap până în picioare într-o manta largă. Era imposibil să distingi vreo trăsătură a feţei lui, ascunsă de o pălărie cu bordurile mari trasă peste ochi.

— Aştept! spuse liniştit Victor-Lucien.

— Ştiu, răspunse necunoscutul, şi vă rog să mă iertaţi, domnule conte. Bine aţi făcut că aţi venit Nu v-aţi temut…

— Să mă tem? De ce? întrebă cu dispreţ tânărul.

— Veţi afla aşadar imediat, ce aveţi de făcut pentru a spăla onoarea familiei şi a-l răzbuna pe tatăl dv.

— Tatăl meu e mort?

— Nu-l veţi mai vedea.

Locréan se clătină suspinând. Străinul făcu o mişcare de parc-ar fi vrut să-l sprijine, dar se stăpâni.

De altfel Ludovic-Allan îşi reveni repede.

— Altceva? spuse el cu o voce sugrumată. Vorbiţi!

— D. de Locréan este nevinovat de fapta mişelească ce i s-a pus în sarcină.

— Ah! Nu m-am îndoit niciodată de cinstea tatălui meu.

— Un nemernic şi-a trădat fraţii pentru bani şi, pentru ca singurul martor al crimei să nu-l poată acuza, a lovit pe la spate pe şeful şi prietenul său, tatăl dumitale. Acest om, ţine minte, se numeşte…

— Cavalerul de Laval! întrerupse cu vioiciune tânărul.

— Cine ţi-a spus numele nemernicului?

— Inima mea! Ori de câte ori unchiul meu îmi povestea întâmplarea — afară de acel oribil asasinat de care nu are cunoştinţă — simţeam un junghi în inimă la auzul acestui nume blestemat. Aş fi vrut o clipă măcar să-l am înaintea spadei mele…

— Foarte bine, murmură necunoscutul.

— Dar unde se află, unde se ascunde, acest Laval mârşav?

— Peste câteva zile va pleca în America. Trebuie să pleci şi d-ta acolo, căci numai în Lumea-Nouă vei găsi mijlocul de a dovedi sus şi tare nevinovăţia tatălui d-tale.

— Voi pleca. N-am însă niciun sprijin şi nici prieteni.

— Voi fi şi eu acolo.

— Dar cine eşti d-ta?

— Ceea ce doreşti: un prieten.

— De ce te îngrijeşti de mine şi de unde cunoşti toate amănuntele acestei nenorocite întâmplări.

— L-am cunoscut bine pe tatăl dumitale.

— Oh! exclamă Victor-Lucien cu vioiciune, dacă este aşa, domnule, vorbeşte-mi despre el, te rog…

— Ne vom revedea şi vom avea prilejul să vorbim pe îndelete răspunse omul cu mantia, mai emoţionat decât ar fi vrut să pară. Acum ascultă-mă bine şi făgăduieşte-mi că-mi vei urma întocmai sfaturile.

— N-aveţi nicio frică. De altfel am toată încrederea în dumneavoastră.

— Bine faci, copilul meu. Cum ţi-am spus, eram un camarad al tatălui dumitale şi de aici interesul pe care ţi-l port. Execut dorinţele lui aşa cum, fără doar şi poate, mi le-ar fi transmis ei însuşi dacă aşi fi putut fi alături de el, în clipa când a fost asasinat. Din nenorocire acest lucru nu s-a putut întâmpla, deoarece eu însumi eram rănit. În interesul cauzei pentru care luptăm, nu-ţi pot încă spune cine sunt, dar mulţumesc lui Dumnezeu că nu te îndoieşti de mine. Ia inelul pe care ţi-l dau. E al tatălui dumitale.

Victor-Lucien luă repede inelul şi-l duse la buze.

— Mulţumesc domnule, mulţumesc, oricine ai fi te binecuvântez.

— Ţine şi scrisoarea aceasta. Nu-ţi cer să n-o deschizi, căci curat la suflet cum te ştiu, sunt convins că nu vei ceti o scrisoare ce nu-ţi este adresată. De îndată ce vei debarca, interesează-te unde se află cartierul general al marchizului de La Fayete şi predă-i scrisoarea. Te va primi foarte bine.

Victor-Lucien luă scrisoarea ce i se întindea şi o ascunse la piept.

— Şi acum, deoarece ai nevoie de bani pentru drum, continuă necunoscutul. Îţi voi…

— Domnule, răspunse cu vioiciune tânărul, deşi suntem săraci, voi găsi totuşi tot ce mi trebuie,

— Mândria dumitale nu va avea nimic de suferit de pe urma banilor ce ţi-i ofer, căci ei îţi aparţin.

— Cum asta?

— Când a plecat în Canada, tatăl dumitale a depus într-o ascunzătoare cinci zeci de mii de franci. Neştiind ce soartă îl aşteaptă în război, voia ca văduva să aibă, în cazul când ar fi fost ucis, o anumită sumă de bani, care să-i servească la nevoie. Mama dumitale murind pe neaşteptate, nu putu dezvălui nimănui existenţa comorii. D-ta ridică, în camera tatălui dumitale, la mijlocul distanţei dintre fereastră şi mijlocul patului, trei plăci ale parchetului şi vei găsi acolo cei cinci zeci de mii de franci.

— Bine domnule. Când trebuie să plec?

— Cât mai curând posibil. Peste vreo zece zile va plecă din Brest un convoi cu muniţii. Ai putea să te foloseşti de acest prilej.

— Aşa voi face. După ce voi fi ajuns în America ce va trebui să execut?

— J. de La Fayete îţi va da dispoziţiuni în privinţa asta.

— Îţi mulţumesc din nou. Domnule, şi te rog să-mi îngădui să te îmbrăţişez.

Necunoscutul deschise braţele, iar Victor-Lucien, aruncându-se la pieptul lui, simţi o lacrimă căzându-i pe

frunte.

Deodată, necunoscutul se smulse din îmbrăţişarea lui Locréan şi-i spuse încetişor:

— Suntem spionaţi.

Apoi făcu pe neaşteptate, o săritură spre un morman de pietriş.

În timpul acesta, o umbră se înălţă de-a lungul zidului şi un foc de armă răsună. Omul cu mantia sări asupra celui ce trăsese. Cei doi bărbaţi se rostogoliră împreună la pământ unde se luptară câtva timp. Nu se ridică decât protectorul misterios al lui Victor-Lucien.

Îngrijorat acesta întrebă:

— Nu eşti rănit?

— Nu, dar cel ce ne spiona e mort.

Se plecă apoi asupra cadavrului şi murmură:

— E Paul. Lupta continuă deci.

Apoi întorcându-se spre Victor-Lucien:

— Să ne despărţim, dragul meu. E mai prudent pentru amândoi să nu mai rămânem aici.

— Te voi mai întâlni, domnule?

— Nu în Franţa.

— Dar acolo?

— Da.

Cei doi bărbaţi îşi întinseră mâinile.

— La revedere, spuse Victor-Lucien.

— La revedere, răspunse necunoscutul.

Se despărţiră. Victor-Lucien porni pe drumul pe care venise, iar omul cu mantaua dispăru printre ruine.

Pe stâncă nu rămase decât cadavrul celui ucis, al cărui obraz se strâmba la lună.

4.

În ziua de 15 August 1789, o mulţime imensă se îngrămădea pe digul din Brest, spre a-şi lua rămas bun de la membrii echipajului unei escadre alcătuită din cinci vase care navigau spre vest şi ale căror pânze albe aveau să dispară curând la orizont.

Patru din vase transportau arme şi muniţii pentru trupele pe care D. de Rochambeau le îmbarcase la Brest în luna iunie. O fregată cu şaizeci şi patru de tunuri, *Junona,* comandată de D. de Ginhac, proteja celelalte vase, înarmate fiecare cu câte douăsprezece tunuri. Pe bordul acestor corăbii se găsea şi un mare număr de călători.

Urmând făgăduiala făcută misteriosului său prieten, Locréan se îmbarcase pe *Triton,* unul din bastimentele escadrei. D. de Boissoudry încercase să se opună proiectului nepotului său; dar atitudinea hotărâtă a lui Ludovic-Allan, inelul, scrisoarea şi comoara descoperită la locul indicat, îl făcură să-şi dea consimţimântul. De altfel Ludovic-Allan avea de gând să plece chiar fără această învoire.

Pe bordul *Tritonului* se aflau între alţii, doi călători care stăteau de vorbă în picioare, în apropierea catargului celui mare. Primul era înalt şi avea în făţiş rea unui nobil al timpului. Era îmbrăcat cu multă îngrijire. Capul îl ţinea sus, iar vorba iscusită şi tăioasă, avea izbucniri metalice. Să fi avut cam la cincizeci de ani. Privirea îi era vicleană, buzele subţiri şi nasul încovoiat ca pliscul unei păsări de pradă.

Celălalt cu înfăţişarea umilă, părea administratorul

unor oameni bogaţi. Pe faţa lui palidă şi banală, încadrată de păr galben, erau înscrise toate instinctele josnice şi toate viciile.

Cel dintâi era domnul Tauzac, care urma să ia în primire funcţia de intendent general pe lângă armata din America, funcţie rămasă vacantă prin moartea titularului ei, D. de Terceval.

Al doilea era confidentul şi fac-totum-ul său. El răspundea la elegantul nume de Roscadel.

— În orice caz, monseniore, trebuie să binecuvântăm această plecare: cred că, măcar acum corsarul cel blestemat ne va pierde urma.

— Eu nu în trăsnesc să sper una ca asta, Roscadel. Omul acesta este un diavol. Mă tem.

— Dar bine, monseniore! Puţin curaj. Acum e departe de noi.

— Cine ştie!

— Când mă gândesc, domnule baron, că îmi poruncişeşi mai întâi mie să-l urmăresc, brr… încă mai tremur.

— Ai şi de ce… dar tu nu te-ai fi lăsat, poate, surprins ca imbecilul acela de Paul… spuse D. de Tauzac.

— În orice caz, dacă a săvârşit o neglijenţă, bietul om a plătit scump din partea lui. Şi fapt e că s-a apărat, deoarece pistolul lui zăcea descărcat alături de dânsul.

— Poate că a reuşit să rănească pe Marcof.

— Poate! Vreau să vă povestesc acum, monseniore, unele lucruri aflate cu prilejul cercetărilor pe care le am făcut spre a stabili împrejurările morţii lui Paul,

— De ce nu mi le-ai spus până astăzi?

— Eraţi atât de abătut că n-am vrut să vă mai necăjesc. Ştiţi cine se afla în noaptea ceea, împreună cu Marcof Normandul în ruinele turnului Ducelui Jean?

— Spune repede!

— Contele de Locréan.

D. de Tauzac păli îngrozitor şi spuse cu vocea înăbuşită:

— Locréan? Doar ştii că a murit.

— Eu nu vorbesc despre mort. Rene al nostru a avut un fiu, care acum a crescut mare.

— Ce o fi avut el de descurcat cu Marcof? întrebă D. de Tauzac.

— Asta ne-ar fi putut o spune Paul. Din nenorocire însă, corsarul l-a descoperit şi i-a înfipt pumnalul în gâtlej. K desigur cel mai bun mijloc de a pune capăt flecărelilor.

— La întoarcerea mea din America, — dacă vom ajunge acolo, rectifică cu un zâmbet D. de Tauzac — va trebui să aflu despre ce e vorba. Adică, la dreptul vorbind, băiatul n-are de unde şti nimic. Întâlnirea lui Marcof e o simplă coincidenţă. Trebuie să fi aranjat vreo afacere de contrabandă. Boieraşii ăştia bretoni sunt toţi săraci ca Iov.

Conversaţia fu întreruptă prin sosirea d-lui de Pommeral, căpitanul vasului, venit să salute pe D. de Tauzac, care era socotit drept un personagiu important.

În tot acest timp, Victor-Lucien părea să caute, cu privirea aţintită înainte, depărtatul ţărm. Se schimbase mult de la întâlnirea cu necunoscutul despre care am aflat mai sus că era teribilul corsar Marcof Normandul. Melancoliei liniştite, care formase pană atunci baza caracterului său, îi luase locul o aprigă nerăbdare, o nevoie de luptă, de primejdie şi mai cu seamă un fel de veselie nervoasă, care uneori ajungea să înspăimânte pe bietul Leguildec, singurul dintre servitori căruia îi fusese dat să-şi urmeze stăpânul.

Lăncierul era alături de el şi se căznea să-si păstreze echilibrul.

— Oh! Domnule conte, strigă deodată Yvon, sau aiurez… sau am năluciri.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

— Uitaţi vă; îl zăresc pe domnul cavaler!

— Ce spui? Unde?

— Colo drept înaintea noastră, făcu paznicul întinzând mâna.

— Unchiule! strigă Victor-Lucien care-şi aţintise privirile în direcţia arătată de bătrânul servitor. Asta-i cu neputinţă!

Şi se repezi spre un grup foarte animat, în mijlocul căruia răsunau strigăte şi hohote de râs.

Leguildec recunoscuse într-adevăr pe D. de Boissoudry, dar pe un de Boissoudry complet transformat. Fără perucă, înfofolit cu un halat extraordinar, gesticula ca un nebun în mijlocul călătorilor şi al marinarilor care păreau foarte înveseliţi de mânia lui.

— Unchiule! Cum, d-ta eşti? Da, chiar d-ta! Repetă Victor Lucien, care izbutise nu fără osteneală să ajungă până la dânsul.

— Ah! Iată-te şi pe tine nepoate! Ai să-mi explici cred, ce va să zică această glumă nemaiauzită, strigă cavalerul apucându-l de braţ.

— Dar bine, unchiule…

— Niciun „dar bine unchiule”. Cum se face că mă găsesc aci?

— Nu ştiu.

— Asta e prea din cale afară!

— Jur că…

— Taci! Iată-l pe căpitan.

Într-adevăr D. de Pommerol se apropia atras de gălăgia pe care-o făcea cavalerul.

— Îmi amintesc de dv., domnule, spuse ofiţerul salutându-l. Dv. sunteţi cel care a căzut în apă cu câteva minute înainte de plecarea noastră?

— Ai căzut în apă? întrebă Victor-Lucien.

— Da! Răspunse cavalerul scos din sărite.

Apoi adresându-se d-lui de Pommerol:

— Domnule căpitan vreau să debarc.

Cuvintele acestea fură acoperite de hohotele de râs ale celor de faţă. Căpitanul silindu-se să le pară serios, răspunse:

— Regret, domnule! Suntem în largul mării.

— Unde veţi face escală?

— La New-Port.

— În America? Asta ar însemna să mă duc în America. Poate aţi înţeles greşit. Nu eu plec în America ci nepotul meu. Eu n-am ce căuta acolo… Răspunde odată, domnule.

Zicând aceste cuvinte îl scutură cu furie pe bietul căpitan care nu putea răspunde nimic deoarece îl înăbuşă râsul.

Întorcându-se spre Victor-Lucien, căpitanul văzu că şi acesta râdea cu lacrimi. Asta îl scoase şi mai mult din sărite pe bietul om care roşi tare. Se părea că se vor petrece lucruri grave.

Dar bunul cavaler, furat de veselia generală, se aruncă în braţele lui Leguildec râzând cu hohote:

— Plec în America… Plec în America… Iată o aventură nemaipomenită.

Întrebându-l pe căpitan ce se întâmplase, Locréan află următoarele:

D. de Boissoudry care-l însoţise pe corabie la îmbarcare, rugă la plecare pe nepotul lui să rămână în cabină, deoarece fiind suferind de inimă se temea de emoţiile puternice ale despărţirii. După ce-l îmbrăţişă. Urcă turburat pe punte. În momentul acela se încărcau ultimele baloturi. D. de Boissoudry se îndreptă spre o deschizătură care o văzuse în parapet şi, distrat ca de obicei, crezând că el coboară prima treaptă a scării, puse piciorul în gol. Şi înainte ca cineva să fi putut interveni, căzu în apă.

Fu imediat scos din apă şi dus pe punte. Dar el îşi pierduse conştiinţa, medicul de bord îl instală într-o cabină unde i se dădură toate îngrijirile necesare. D. de Boissoudry îşi reveni curând în simţiri. Vorbele lui fără noimă dovedeau însă o mare turburare nervoasă, de aceea doctorul îi dădu un calmant graţie căruia adormi foarte repede.

Convins că a îngrijit pe un călător, doctorul îl lăsă să se odihnească în tihnă.

D. de Boissoudry se trezi după două ore. La început nu-şi dădu seama de cele întâmplate. Îşi aminti însă repede accidentul avut şi, dându-şi seama de legănarea vasului, se nelinişti. Se uită printr-o ferestruică şi nu văzu înaintea lui decât marea. Neliniştea i se schimbă atunci în spaimă. Îşi îmbrăcă primul vestmânt pe care-l găsi la îndemână şi se repezi pe punte. Ce a urmat se ştie.

După ce râse bine de păţania lui — din nenorocire nu-i mai rămase nimic altceva de făcut — cavalerul spuse. Lui Victor-Lucien:

— Vezi tu, ceea ce mă necăjeşte mai mult e faptul că la republicanii din America nu voi găsi de studiat nimic interesant din punct de vedere heraldic.

Locréan îl linişti, făgăduind să-i aducă cât mai mulţi prizonieri dintre ofiţerii nobili englezi, cu care avea să poată discuta în tihnă despre nobilimea britanică.

5.

Seara către orele şase, începu să bată un vânt rece, iar cerul fu acoperit de nori. După câtva timp puterea vântului crescu, iar norii deveniră din ce în ce mai negri aducând picături de ploaie şi grindină, care cădeau cu o iuţeală neliniştitoare. Din cauza vântului a cărui furie creştea mereu, valurile se înteţeau şi se rostogoleau înspumate.

Din ordinul d-lui de Pommerol, parte din pânze fură strânse.

Către orele şapte, în urma unor noi ordine, suprafaţa pânzelor fu din nou micşorată. După altă jumătate de oră toate pânzele fură strânse afară de mizenă, care râmase atârnată de funia ei. Vântul devenea din ce în ce mai puternic şi ridica valuri uriaşe.

Pasagerii se retraseră în cabinele lor. Numai Victor-Lucien se ţinea de catargul de dinapoi şi surâdea furtunii care dăduse corăbiei iuţeala fulgerului.

Către miezul nopţii furtuna continua cu furie. Era unul dintre acele uragane turbate din care chiar marinarii bătrâni nu văzuseră multe. Puterea răbufnelilor e în această vijelie aşa de mare, încât rupe catargele şi sfâşie pânzele.

O mişcare, o cârmire care nu putu fi stăpânită, devia linia de plutire a corăbiei. Pânza fu sfâşiată şi vasul, asaltat de furtună, goni timp de câteva minute cu o viteză înspăimântătoare, fără a se mai supune cârmaciului.

În mijlocul zgomotului provocat de furtună, se auzi deodată vocea căpitanului:

— Întâmplă-se orice! Drept înainte şi nu mai strângeţi pânzele.

— Cârma a fost ruptă de vânt, domnule căpitan, răspunse cârmaciul şi vasul nu mai înaintează.

— Treizeci de oameni pe funii comandă atunci căpitanul cu vocea liniştită.

Oricât erau de ascultători, o clipă, marinarii şovăiră. Apoi se avântară. Treizeci de oameni, însufleţiţi de exemplul unui locotenent se agă ţară de funia mizenei şi înlocuind pânzele cu trupurile lor, oferiră vântului o suprafaţă. Şi vasul putu să înainteze. Tocmai atunci se rupse catargul cel mare şi căzând peste tribord, luă în căderea lui şi catargul de deasupra cafasului.

Furia mării şi a vântului era aşa de mare încât înăbuşi zgomotul căderii, iar cei de pe bord nu observară paguba decât după căderea pe punte a funiilor care se rupseră şi ele.

Înspre zori furtuna începu să se liniştească. La răsăritul soarelui nu se mai zărea pe mire decât o hulă prelungă, ultim efort al furtunii, în timp ce marinarii căutau să repare stricăciunile, călătorii ieşiră din nou pe punte.

Numai cavalerul de Boissoudry nu se arăta. Victor-Lucien se întreba cu îngrijorare ce se putuse întâmpla unchiului său, când un băiat de serviciu poreclit „papagal” se urcă înspăimântat pe punte, unde gesticulând spuse:

— Să ştiţi că un viţel a rupt otogonul de care era legat şi s-a ascuns în burta lui moşulică („moşulică” era cavalerul de Boissoudry). Ascultaţi cum rage!

Într-adevăr se auzeau lămurit ah-uri şi oh-uri care semănau foarte mult cu mugetul viţeilor.

Explicaţia băiatului de serviciu nu-l mulţumi pe Victor-Lucien care coborî urmat de Leguildec şi bătu la uşa cabinei unchiului său. Neprimind alt răspuns decât gemetele din ce în ce mai disperate, deschise uşa.

Ce-i văzură ochii atunci!

D. de Boissoudry zăcea într-un fotoliu, cu mâinile

întinse înainte. Faţa îi era de o paloare cadaverică. Corpul bătrânului era scuturat de sughiţuri şi acoperit de o sudoare rece. În mijlocul odăii, pe podea, se vedea dovada indiscutabilă a faptului că bietului cavaler îi plăcuse prea mult cina din ajun. Deşi spectacolul era impresionant, faptul în sine nu era grav şi cei de faţă îşi dădură imediat seama de cele întâmplate.

Fu chemat medicul. El dădu bolnavului un păhărel de whisky englezesc — Citiţi: un păhărel cu alcool 90°. Efectul acestei medicamentaţii energice nu se lăsă deloc aşteptat şi după câteva minute D. de Boissoudry recăpăta respiraţia normală.

— Asta se întâmplă în totdeauna când cineva vrea să se împrietenească prea repede cu marea, îi spuse d-lui de Boissandry doctorul, spre a-l consola. Şi ei nu-i place intimitatea şi-şi arată pe faţă sentimentele…

Când Victor-Lucien urcă din nou pe punte îl zări pe D. de Tauzac, într-o conversaţie foarte aprinsă cu fac-totum-ul lui. Tânărul se depărtă, căci încă de la prima lui întâlnire cu intendentul general, omul acesta îi fusese nesuferit.

D. de Tauzac spunea:

— Furtuna aceasta blestemată îmi strică toate socotelile. De bună seamă că vasele engleze au fost împrăştiate.

— Aş. Răspunse cinstitul servitor cu un surâs diabolic. În cele din urmă tot au să regăsească ele convoiul.

Ca şi cum Dumnezeu ar fi vrut să dea dreptate intendentului, marinarul care făcea de santinelă pe catarg semnaliza tocmai în clipa aceea un vas.

La început oamenii de pe bord crezură că era unul din bastimentele cu care porniseră împreună din Brest, dar în curând se văzu că era o corabie de război engleză.

D. de Pommerol fu înconjurat de toţi marinarii, care, posomoriţi şi tăcuţi, fixau cu privirea corabia duşmană. Călătorii, înspăimântaţi, cereau lămuriri ofiţerilor, dar întâmpinau o tăcere care nu prevestea nimic bun…

Numai cu multă greutate izbuti Victor-Lucien să-şi croiască un drum până la căpitan:

— Domnule, spuse el, avem înaintea noastră un vas englez, nu-i aşa?

— Din nenorocire da, domnule.

— Vom avea de luptat?

— Bineînţeles, răspunse cu sânge rece căpitanul. Nu mă gândesc nicio clipă să predau un vas al regelui fără a-l li apărat până la moarte. Din nenorocire, rezultatul luptei e sigur dinainte. Nădăjduiesc doar în sosirea *Junonei*, care, cu tunurile ei, ne-ar putea scăpa de această corabie blestemată.

— În cazul acesta, domnule căpitan, vă rog să-mi faceţi o favoare. Vreau să-mi daţi însărcinarea de a lupta şi eu.

Căpitanul luă mâna tânărului şi spuse:

— Admirabil! sunteţi un viteaz. Fiţi sigur că vă voi întrebuinţa imediat ce va fi nevoie. Deocamdată, tunurile au cuvântul.

Cu aceste cuvinte sări pe scaunul de comandă. Apucă pâlnia şi comandă cu glas puternic:

— Pregătiţi-vă de luptă!

Cine n-a asistat niciodată la asemenea pregătiri, greu îşi poate închipui spectacolul pe care-l oferă puntea unui vas, din clipa când această comandă sonoră şi gravă, a fost lansată pe bord de către cel care e singurul stăpân afară de Dumnezeu, pe bordul corăbiei sale…

I s-ar părea profanului că e numai dezordine şi agitaţie fără rost în această activitate grăbită pe care o stârneşte iminenţa primejdiei. Mii de ocupaţii, mii de mişcări sau manevre parţiale se încrucişează, se întretaie şi par a se confunda. Totuşi această neorânduială este numai aparentă.

Ordinea cea mai perfectă dirijează şi coordonează totul. Fiecare îşi are misiunea lui, toţi sunt la posturile lor.

Comandanţii de tun pregătesc şi aranjează piesele în bătaie. Servanţii şi băieţii de serviciu aprovizionează bateriile cu praf de puşcă şi cu ghiulele. Se împart arme

luptătorilor. Apoi zarva descrescu. În mijlocul agitaţiei din ce în ce mai puţin zgomotoase fiecare îşi ocupă postul lui.

În timpul acesta, vasul duşman îşi înălţă pavilionul şi trase o salvă de tun. Imediat şi pe catargul vaporului francez se înălţă steagul alb cu flori de crin.

Lupta putea începe.

5.

În timp ce pe bordurile celor două vapoare marinarii se pregăteau de luptă, un al treilea vas, fără naţionalitate, apăru în apropierea luptătorilor, parc-ar fi ţinut cu tot dinadinsul să fie printre ele şi distrus. Era un brick ce părea că avusese mult de suferit de pe urma furtunii. Din cauza pânzelor joase naviga cu multă greutate şi dintr-o fatalitate de neconceput înainta cu toată viteza drept înspre vasul englez.

Pe puntea brickului, prevăzută cu douăzeci de tunuri de mare calibru, domnea o mare animaţie.

Pe scaunul de comandă şedea un om de vreo cincizeci de ani, cu trăsăturile pline de energie. Stătea de vorbă cu ajutorul său, un tânăr slab, nervos şi mlădios ca o lamă de sabie.

— Suntem gata? întrebă el pe secund.

— Da, căpitane.

Căpitanul îşi plimba privirile în jur şi păru mulţumit de ceea ce văzu, căci spuse cu o voce puternică:

— Bine, băieţi, sunt mulţumit de voi. Dar ce ai bătrâne, Jean-Marie? spuse el adresându-se unuia dintre îngrijitorii catartelor, care avea privirea în pământ cu o mutră ca de îngropăciune. Eşti trist ca un sticlete la o sută de leghe de mal.

— Cât despre asta. Domnule căpitan, răspunse bătrânul matelot, recunosc, nu mă simt în apele mele…

— Pariez că vrei să tragi o duşcă?

— Cam aşa. Domnule căpitan…

— Iacobe! Iacobe!

Cât ai bate din palme apăru la capătul scării ce ducea pe punte o bonetă de pânză, de o formă nemaipomenită.

— Adu nişte rom, Iacobe! Dacă nu-i destul, scoate şi din pivniţa mea. Fac cinste azi. Porţie dublă fiecăruia.

— Bine, căpitane, dar…

Acest „bine, căpitane, dar” dovedea că pivnicerul veghea cu străşnicie asupra preţioaselor lichide ce-i fuseseră date în pază. I se părea, fără-ndoială că stăpânul era prea risipitor.

Căpitanul înţelese.

— Fii fără grijă, spuse el, cabinele vasului englez sunt pline. Diseară vom bea jamaică.

Cuvintele căpitanului fură acoperite de urale.

Puţin după aceasta sticlele şi bidoanele treceau din mână în mână, în mijlocul hohotelor de râs şi al zarvei de voci. Toasturile la adresa căpitanului şi blestemele împotriva duşmanului se încrucişau din toate părţile.

— Şi acum. La posturi!

După câteva minute de freamăt în care mateloţii îşi ocupară posturile, o nouă comandă răsună:

— Camuflaţi-vă în dosul draperiei şi la cea dintâi poruncă toţi să fie la posturile lor!

Ordinul fu executat iar zgomotul şi mişcarea de pe punte încetară cu totul.

În timpul acesta vasul englez se apropia cu mare viteză, neştiind cam ce putea fi vaporul apărut în chip atât de misterios în apropierea lui. Nimeni n-ar fi pul ut însă bănui că un adversar cu înfăţişarea aşa de jalnică — dacă era un adversar — s-ar fi Încumetat să atace coverta. Câţiva marinari de pe brick, privind prin găurile fâşiei de pânză vopsită care ascundea deschizăturile unde erau instalate gurile tunurilor, admirau graţioasa iuţeală a mersului ei. Trebuie să recunoaştem, că era o corabie frumoasă şi că puţine vase de acelaşi tonaj ar fi putut atinge viteza ei. Era unul dintre cele mai frumoase vase de război ce se fabricau ne atunci în şantierele Tamisei.

Pe măsură ce se apropia vasul englez, înfrigurarea se

întipărea, din ce în ce mai vie pe feţele tuturor iar tăcerea devenea mai profundă.

— Fiţi gata!

Comanda fu executată cu repeziciune.

Căutând să recunoască brickul, vaporul englez se apropie foarte mult de acesta.

— Aruncaţi camuflajul! Tunari, ţintiţi bine!

Fâşiile de pânză dispărură ca prin farmec şi cei de pe covertă putu. A să numere gurile ameninţătoare ale tunurilor îndreptate asupra lor.

— Foc!

Executându-se comanda. Întreaga baterie fu luminată de un fulger orbitor, căruia îi urmă o detunătură teribilă.

Corsarul se repezi lângă cârmaci şi strigă cu glasul său puternic:

— Şi acum băieţi, să mergem să privim duşmanul mai de aproape.

Supunându-se comenzii, cârmaciul îndreptă brickul asupra covertei, al cărei exterior ciuruit dovedea cu prisosinţă îndemânarea tunarilor lui Marcof.

Tocmai atu ci vaporul englez răspunse cu o salvă puternică, pricinuind pe bordul brickului un zgomot enorm care produse câteva clipe de zăpăceală.

— Înainte copii, repetă căpitanul a cărui voce domina tumultul, curaj şi vitejiei Pregătiţi cârligele! Acum îi avem în mână… Curaj băieţi!

Pânzele celor două vase se atingeau. Ghearele de oţel ale cârligelor se înfipseră în lemnul covertei. Grenadele cădeau pe puntea duşmană.

Năpustindu-se ca un tigru, corsarul se aruncă primul pe puntea vaporului englez scoţând teribilul strigăt, care, mai bine de treizeci de ani, răsunase sinistru în urechile duşmanilor:

— La abordaj!

Mateloţii îşi urmară căpitanul cu strigăte de „trăiască Marcof” şi lupta începu pe viaţa şi pe moarte.

Cine era acest Marcof? Un corsar temut unul dintre

primii războinici singuratici ai oceanului, urmaş ai frumoasei asociaţii „Fraţii Coastei”, ale căror isprăvi au fost povestite de istoriografii moderni.

Despre viaţa lui puţin luciu se ştie.

Marcof debarcase d n Canada la Saint-Malo. După ce, în urma războiului cu englezii, Franţa pierduse această colonie.

Prin tratatul de la Paris care pusese capăt războiului se recunoştea, între altele, supremaţia maritimă a Angliei.

Deşi unii dintre colegii săi continuară, fără a ţine scamă de tratat, luptele de guerilă împotriva vaselor britanice, totuşi Marcof, respectuos faţă de convenţiile internaţionale, nu imită actele acestora.

Acest război de guerilă pricinuia Angliei pierderi enorme. De aceea englezii, când izbuteau să prindă vreunul dintre aceşti lupi de mare, în loc să-i considere drept prizonieri de război şi să-i interneze în pontoanele de la Portsmanth sau de aiurea, îi tratau ca pe nişte simpli piraţi şi-i spânzurau fără nici un fel de judecată…

Evident, din punctul de vedere al dreptului maritim şi chiar al dreptului pur şi simplu, nu se putea imputa Angliei nimic. Totuşi posibilitatea de a-şi termina cariera deşi atârna de capătul unei funii nu-i înspăimânta prea mult pe aceşti viteji, dintre care unii spre a putea pătrunde apoi în rai, ar fi trebuit supuşi, înaintea îndeplinirii acestei ultime formalităţi, unei lungi spovedanii, urmată de nenumărate iertări ale păcatelor…

Mai prudent, Marcof se stabili la Saint-Malo unde se îndeletnici cu comerţul. Prin facerile lui de bine ajunse repede cunoscut în oraş. Aflându-se de unele isprăvi marinăreşti ale lui, oraşul îi acordă dreptul de cetăţenie. Aşa se face că pe vremea când regele Franţei se hotărî, în urma presiunilor opiniei publice, să intervină în războiul pentru independenţă al Statelor Unite, el nu mai era cunoscut decât sub numele de Marcof Normandul. (St. Malo e un port de pe coasta Normandiei).

Acest război fu pentru Marcof un admirabil prilej de

lichidare a unor vechi răfuieli.

În mai puţin de o lună pregăti un brick solid, pe care-l boteză *Cotentin* şi recrută o sută de flăcăi care nu aveau nimic de pierdut, dar aveau toiul de câştigat de pe urma aventurii. Aceştia îl urmară în expediţia lui de care într-adevăr nu avură a se plânge. După puţin timp de la plecare, *Cotentin* se întoarse la St. Malo remorcând un mare vapor comercial englez a cărui încărcătură îmbogăţi pe marinarii brickului.

Urmară alte şi alte isprăvi care încununară acest frumos debut. Capturările urmară neîntrerupt până când într-o bună zi, Marcof căzu în cursă.

Unul din şiretlicurile prin care obişnuia să se apropie de pradă fu descoperit de o fregată care escorta un transport. Vasul englez îl lăsă să se apropie mult de convoi — tactică primejdioasă, dar hotărâtoare în caz de reuşită — iar când brickul fu destul de aproape. Acesta demască puternicele sale baterii. Peste patruzeci de ghiulele loviră brickul sub linia lui de plutire.

„*Cotentin*” se scufundă pe loc.

Lupta avusese loc la căderea nopţii în dreptul Finistére-ului. Vaporul englez temându-se să nu fie surprins de un alt vas şi nai cu seamă de stâncile de la suprafaţa oceanului foarte numeroase în aceste locuri, nu urmări echipajul şi plecă mulţumindu-se doar cu câţiva prizonieri.

Cei mai mulţi din oamenii echipajului, în timpul nopţii, pieriră în valuri. Patrulele trimise din Brest în căutarea naufragiaţilor nu mai găsiră a doua zi decât pe Marcof şi vreo doisprezece marinari care izbutiseră să se caţere pe coasta stâncoasă. Lovitura aceasta nu-l descurajă pe Marcof, ci-i insuflă un nou avânt. Partea lui la diferitele prăzi îi îngădui să-şi echipeze un alt vas. Ceea ce de altfel şi făcu de îndată. Căci principiul lui era deviza lui Wilhelm Taciturnul: „Ca să perseverezi, nu e nevoie să reuşeşti”.

Şi cum am spus; Marcof perseveră.

Acesta era omul pe care l-am văzut la lucru.

.....

Cei de pe bordul *Trifon*-ului urmăriseră, întâi cu uimire, apoi cu multă bucurie diferitele faze ale întâmplării pe care am povestit-o mai sus.

Victor-Lucien nu se putea ţine locului şi când văzu că D. de Pommerol pregătea două şalupe, care urmau să plece spre vasul englezesc, rugă pe căpitan să permită să ia şi dânsul parte la această expediţie.

Ofiţerul tocmai stătea de vorbă cu D. de Tauzac.

Ultimul spunea:

— Repet domnule, e de prisos să rişti viaţa atâtor viteji. Corsarul acesta blestemat va desăvârşi singur opera începută.

— Corsarul acesta, răspunse căpitanul, mi a salvat corabia şi tot ce se găseşte pe ea. Îi datorez deci ajutor în limita puterilor mele.

— Domnule căpitan, spuse Victor-Lucien care tocmai se apropia, mi-aţi făgăduit să-mi faceţi loc în rândurile luptătorilor. Acum vă puteţi ţine făgăduiala.

— Poţi să pleci şi d-ta, răspunse ofiţerul zâmbind. Aş jertfi zece ani din viaţă numai să mă duc şi eu. Datoria mă obligă însă să rămân pe bord.

— Cum! exclamă D. de Tauzac, până şi călătorii au fost cuprinşi de nebunia aceasta?

— Mi se pare că vă referiţi la mine? întrebă Locréan măsurându-l cu privirea.

— Vezi bine, răspunse stăpânul lui Roscadel pe un ton glumeţ. Lăsaţi piraţii să se descurce singuri. Cu cât vor rămâne mai puţini, cu atât mai bine.

— Astfel de vorbe nu sunt vrednice de un nobil.

— Nu-ţi permit!

— Tare josnic trebuie să fie cineva pentru ca să terfelească pe vitejii care ne-au salvat viaţa şi cinstea.

Ofiţerii aplaudară frumoasele cuvinte ale lui Locréan, iar D. de Tauzac păli de mânie.

— Îmi vei da socoteală, spuse baronul cu o voce şuierătoare. Sunt baronul de Tauzac.

— Când ai să vrei. Sunt contele de Locréan.

— Locréan! repetă mizerabilul cu o voce răguşită şi făcu un pas îndărăt.

Victor-Lucien nu se mai sinchisi însă de el. Coborî repede scara şi se aruncă în şalupa care tocmai pornea.

A doua şalupă era gala de plecare, când apăru un bătrâior, cu capul descoperit, care lovind cu coatele în dreapta şi în stânga căuta să şi facă drum până la scară.

— Ei, prietene! Încotro? întrebă căpitanul apucându-l de braţ.

— Lăsaţi-mă să trec. Domnule căpitan murmură bătrânelul cu o voce rugătoare. Sunt scutierul domnului de Locréan şi trebuie să mi urmez stăpânul.

— În cazul acesta du-te, spuse D. de Pommerol lăsându-i braţul.

— Dar, n-ai nicio armă, se auzi o voce.

— N-aveţi nicio grijă, voi găsi destule pe bordul corvetei răspunse Leguildec din barcă.

— Cu Dumnezeu înainte! comandă ofiţerul.

Şi a doua se îndepărtă la rândul ei.

Cele două bărci zburau ca săgeata pe valuri şi ajunseră repede lângă vasul englez. Fură primite cu o salvă de puşcă.

Victor-Lucien, ţinându-şi sabia în dinţi, se caţără singur, pe pereţii vasului şi ajungând pe punte văzu două ţevi de puşcă aţintite asupra lui. Le îndepărtă cu sabia şi astfel focurile care porniră în acelaşi timp nu-l nimeriră. Eroul nostru se pomeni însă înconjurat de vreo treizeci de englezi care-l atacau din toate părţile.

Ucise cu un glonte de revolver un matelot care-l încolţea mai de aproape. Pe când căuta să pareze o lovitură de topor, i se rupse sabia. Simţindu-se pierdut, căută cu privirea o armă. Era hotărât să-şi vândă pielea cât mai scump. Deodată rândurile englezilor se desfăcură şi un om însângerat cu hainele sfâşiate se repezi înaintea lui cu o bardă în mână:

— Marcof! Sunt Marcof! strigă noul venit izbind în dreapta şi-n stânga. Şi toate loviturile lui erau ucigătoare.

Victor-Lucien ridică de jos o armă şi servind u-se de ea ca de o măciucă se repezi să lupte alături de salvatorul său.

Între timp urcară pe punte şi marinarii celor două şalupe. Corsarii, care primiră cu urale ajutorul ce li se ivise, îşi dublară sforţările, în timp ce englezii, prinşi între două focuri şi simţindu-se pierduţi nu mai luptau de cât ca să spele ruşinea înfrângerii. În cele din urmă, mateloţii care mai rămaseră din echipagiul covertei, fură încercuiţi de francezi.

— Predaţi-vă, strigă Marcof, îndreptându-se către comandantul vasului, care ciuruit de răni, de-abia se mai ţinea pe picioare.

Acesta îşi rupse spada şi încrucişă braţele.

— Aţi luptat cu eroism, îi spuse corsarul înclinându-se. Vă făgăduiesc că veţi fi trataţi — atât d-ta cât şi oamenii d-tale — cu tot respectul cuvenit unor viteji.

Lupta se terminase. Victor Lucien tocmai se îndrepta spre corsar pentru a-i mulţumi, când Leguildec se aruncă în braţele lui plângând şi râzând totdeodată

— Stăpâne, stăpâne... repetă mereu curajosul bătrân. V-am căutat pretutindeni în timpul luptei... Va să zică n-aţi murit?

— Precum vezi, răspunse râzând tânărul, căutând să scape din îmbrăţişarea servitorului. Lasă mă să mulţumesc celui căruia îi datorez viaţa, adăogă el apropiindu-se, cu mâinile întinse, de Marcof, care dăduse ordine secundului său.

— Nu-mi datorezi nimic, răspunse căpitanul care auzise ultimele cuvinte ale lui Locréan. Te-am observat atunci când erai atacat din toate părţile şi-am avut fericirea să ajung la timp pentru a te despresura. După cum vezi meritul meu e destul de mic.

— E un fel de a vorbi. Te asigur că fără intervenţia d-tale aş fi fost pierdut.

— Ei asta-i! Luptai ca un leu. Scuză-mă că te părăsesc, dar trebuie să mă ocup de prizonieri.

— Sper că ne vom mai întâlni. Dar, înainte de a te părăsi, îngădui-mi să te asigur că vei putea conta oricând pe Victor-Lucien de Locréan.

Corsarul strânse cu multă putere mâinile tânărului, bâigui câteva cuvinte şi plecă cu secundul. Victor Lucien fu foarte uimit de turburarea lui Marcof.

— L-ai văzut, Cosquer? spuse Marcof către secund, l-ai văzut? Ei bine pe copilul acesta să-l iubeşti ca pe un frate.

— L-am îndrăgit de cum l-am văzut. Pare bun şi viteaz.

După o oră cele două şalupe se întoarseră la fregată.

Văzând pe Victor-Lucien, D. de Tauzac spuse cu necaz către Roscadel:

— Mai trăieşte! vezi, mai trăieşte! Englezii nu l-au omorât.

— Lăsaţi, domnule baron, nu-i nimic. Va fi ucis mai târziu, răspunse liniştit Roscadel.

6.

În dimineaţa zilei de 5 Septembrie 1781 între orele zece şi unsprezece, doi oameni şedeau pe malul unui fluviu şi vorbeau, mâncând dintr-o friptură de cerb.

Fluviul îşi rostogolea majestos undele care umflate de nenumăraţi afluenţi, scăldau o mulţime de insule formate din mâlul adus de ape. Liniştea acestor insule era turburată doar de chemarea dulce şi tânguitoare a turturelelor sau de strigătele pisicilor sălbatice, cari se zbenguiau la umbră.

Ici, colo, se îngrămădeau la suprafaţa apei copaci căzuţi de bătrâneţe sau dezrădăcinaţi de furtună. Legate prin liane şi cimentate cu nămol, aceste căzături ale pădurii deveneau insule plutitoare, în care arbuştii îşi înfigeau rădăcinile şi pe care înfloreau nuferii. Şerpii, crocodilii şi păsările veneau să se odihnească sau să se joace peste aceste plute călătoare, care în cele din uimă se pierd în ocean.

Fluviul era Potomacul. Iar cei doi oameni ce luaseră masa pe malul lui: contele de Locréan şi credinciosul său Yvon.

În apropierea lor caii păşteau ierburile acăţătoare şi mlădiţele arborilor.

— Da, domnule conte, spune bătrânul lăncier, susţin că ne am rătăcit.

— Cum să ne fi rătăcit, dragă prietene, răspunse tânărul, când n-avem decât să coborâm malul drept al fluviului spre a găsi detaşamentul.

— Oricum ar fi stăpâne, nu mă simt deloc în largul meu

în codrii aceştia blestemaţi.

— Ah! O fi pădurea asta mai mare decât cea de la Loc-Maria, găseşti însă, în schimb, mai mult vânat decât în Bretania.

— În privinţa asta nimic de zis. Tare mă tem însă că nu vom găsi numai vânat pe aici.

— Fii serios. Englezii sunt la mai bine de treizeci de mile spre nord.

— Nu despre englezi am vorbit.

— Dar despre cine atunci, Nene Yvon?

— Despre indieni.

Victor-Lucien izbucni în râs.

— De când am sosit în America numai poveşti îngrozitoare am auzit despre „dracii roşii”, cum li se spune. Totuşi, afară de cei cari ne servesc drept spioni, n-am întâlnit încă niciunul în timpul vânătorilor pe care le-am făcut.

Servitorul tăcu şi clătină din cap.

— Acum, spuse Victor-Lucien ridicându-se, după ce termină masa, hai să vedem dacă nu cumva e rost să vânăm vreun frate de al acestui admirabil animal. Şi Victor-Lucien arătă căprioara aruncată de-a curmezişul pe oblâncul şeii.

Deodată în tăcerea pădurii răsună o detunătură.

Locréan puse mâna pe armă.

— De astă dată vom da ochi cu sălbatecii, murmură Yvon.

— Aş! Nu te teme. Trebuie să fie vreun vânător. Ca răspuns la vorbi le tânărului se auzi o zarvă îngrozitoare. Se auziră strigăte furioase chiar din apropierea locului unde se a lau vânătorii noştri.

— Unde te duci domnule conte?

— Să văd ce se petrece acolo. Hai! Urmează-mă. E totdeauna mai bine să surprinzi adversarul decât să te laşi surprins de el.

Lăncierul îşi urmă oftând stăpânul. Amândoi se adânciră printre ierburile înalte. Urmând direcţia din care

veneau strigătele, cei doi vânători descoperiră îndată despre ce era vorba. Intr-o poiană îngustă, un om, sprijinit cu spatele de trunchiul unui tuya enorm, ţinea piept la vreo zece indieni care-l atacau cu furie, apărându-se numai cu patul puştii lui descărcate. La pământ zăceau cadavrele câtorva indieni.

— Yvon prietene, spuse încet Victor-Lucien, ştii bine că totdeauna iau apărarea celui slab; de aceea ia la ochi pe urâtul cela cu pene roşii şi trage. Eu iau asupra mea pe cel care ridică toporul.

— Domnule conte… începu Yvon.

— Vorba! n-avem vreme de pierdut. Eşti gata?

— Da, domnule.

— Foc!

Cei doi indieni care fuseseră ochiţi căzură.

Din cauza acestei diversiuni neaşteptate, pieile roşii înlemniră. Fără a le mai da răgazul să-şi revină, Locréan şi Yvon îi şarjară cu atâta putere încât, fără a mai lupta, sălbatecii fugiră şi dispărură în desişul pădurii.

Victor-Lucien avu astfel răgazul să privească în tihnă pe cel căruia îi salvase viaţa, Era un războinic piele-Roşie. Nu părea să albă mai mult de 25 ani. Statura lui înaltă, membrele lui proporţionale, mişcările lui pline de farmec şi înfăţişarea lui războinică, dovedeau că nu era un om de rând.

Părul negru îi cădea pe umeri, iar la gât purta o salbă de gheare de urs amestecate cu dinţi de bizon. Aceasta era o podoabă foarte apreciată de indieni.

Cămaşa lui de piele de bizon, cu mânecile scurte, avea un fel de pieptar din pânză de culoare purpurie, împodobit cu ciucuri de piei de porc mistreţ. Cusăturile vestmântului erau brodate cu peri de scalp şi cu fâşii din piei de hermelină… Bocancii îi erau fiecare de altă culoare şi erau acoperiţi cu broderii foarte fine. Mantaua lui de piele de bizon era împestriţată pe dinăuntru cu o mulţime de desemne informe, cari descriau isprăvile tânărului războinic.

La cingătoare, avea tolba, cornuri cu praf de puşcă, şi un tomaharof şi cuţit mare de vânătoare. Puşca o ţinea în mâini.

Se înclină cu multă distincţie înaintea lui Victor Lucien şi i spuse pe franţuzeşte:

— Fratele alb a salvat viaţa Vulturului Negru. Viaţa Vulturului negru îi aparţine.

— Cum? Ştii franţuzeşte? întrebă cu uimire Victor-Lucien.

— Vulturul-Negru este de neam nobil, răspunse cu mândrie indianul. De când a început a purta tamakankulluptă alături de francezi, căci a jurat englezilor război şi moarte.

— L-au făcut englezii vreun rău Vulturului Negru? întrebă Victor-Lucien, căutând să imite graiul pitoresc al Indianului.

— I-au ucis mişeleşte tatăl.

Urmară câteva minute de tăcere, după care Locréan spuse:

— Vrea fratele meu să vină în tabăra noastră? Acolo ne vom simţi mai bine decât aici, unde putem fi surprinşi dintr-un moment într-altul.

— *Păunit* sunt laşi, răspunse indianul cu dispreţ. Au fugit şi acum sunt departe, căci ei nu îndrăznesc să atace un războinic *Sius* decât atunci când sunt douăzeci contra unul. Să mergem totuşi în tabăra fratelui meu.

— Atunci s-o pornim, spuse Victor-Lucien luându-i-o înainte.

Cei trei oameni ajunseră repede la colnicul unde i-am mai văzut pe Victor-Lucien şi pe Yvon. O admirabilă priveliişte se desfăşura înaintea privirilor lor de pe această movilă.

În primul plan se întindea un şir de arbori ale căror frunze se mişcau în bătaia vântului. Pe insulele, formate de fluviu se vedeau grupuri nenumărate de flamingi cu picioarele lor lungi. Între insule se zăreau fâşii argintate în care se reflectau razele soarelui. În mijlocul, acestor

reflexe de lumină orbitoare, peştii de toate felurile zburdau la suprafaţa apei, lăsând în urma lor dungi strălucitoare.

Mai departe, cât vedeai cu ochii, se zăreau vârfurile de un verde închis ale copacilor care mărgineau câmpia.

Indianul tăcu câtva timp, apoi spuse:

— Îngăduie fratele meu ca Vulturul-Negru să-i pună o întrebare?

— Spune, prietene, răspunse tânărul.

— Fratele meu e de mult timp în ţara Indienilor?

— Nici de o lună. Am venit să lupt şi să-l răzbun pe tatăl meu.

Indianul tresări.

— Foarte bine, spuse el după câteva clipe de tăcere; fratele meu e viteaz, iar tatăl său va fi răzbunat..

— Acum, prietene, vreau să-ţi cer şi eu un serviciu.

— Fratele meu nu are decât să ceară.

— Mă tem ca. Necunoscând drumul, să nu înconjur prea mult la întoarcerea în lagărul francez. N-ai vrea să ne conduci pe drumul cel mai scurt?

— Vulturul-Negru îşi va conduce prietenii. Tocmai mergea spre lagărul francez când a fost atacat de Păuni.

— Potrivirea aceasta e minunată. Putem porni.

— Vom pleca mai târziu, când soarele va fi coborât mai spre apus.

— Când vei vroi.

Indianul tăcu. Părea că visează.

— Vezi, îi spuse Locréan lui Yvon, care nu mai deschisese gura de mult, vezi, sunt oameni de treabă şi printre sălbateci.

— De ce ai cerut acestei Piei-Roşii să te conducă, d-le conte? De unde ştii că diavolul acesta n-o să ne rătăcească spre a ne duce plocon tribului său?

— Hotărât, dragul meu Yvon, prea devii fricos.

— Nu pentru mine îmi este teamă, d-le conte, ci pentru dumneata.

— Ai înnebunit. Eu am toată încrederea în omul acesta.

— El Tinereţea! Tinereţea! murmură lăncierul.

— Fratele meu e ca mierloiul, vorbeşte prea mult, spuse cu ironie Indianul care auzise. Cât despre dumneata adăogă el întinzându-i lui Victor-Lucien mâna. Faci foarte bine încrezându-te în mine, căci Vulturul-Negru e sincer şi nu grăieşte decât adevărul.

După o oră Indianul se ridică:

— Dacă fratele meu e gata putem porni.

— Încalec şi te urmez. Cum? D-ta mergi pe jos, căpitane?

— Păunii au ucis caii Vulturului Negru, dar Vulturul-Negru are picioare iuţi, aşa încât fratele meu să nu se îngrijoreze.

Locréan şi Yvon încălecară. Indianul trecu înaintea lor şi se strecură printre ierburi. Cei doi călăreţi îl urmară.

După ce merse vreo trei sferturi de oră, Indianul se aplecă spre pământ şi făcu semn celor doi tovarăşi ai săi să se oprească.

— Este cineva înaintea noastră, murmură el. Rămase câtva timp aplecat asupra urmelor pe care numai el le zărea, apoi ridicând capul spuse cu veselie:

— Fratele meu poate înainta. Înaintea noastră e un prieten.

— Nu-ţi par ciudate toate acestea stăpâne? întrebă încet Yvon care se apropiase de tânărul Francez.

— Eşti incorigibil, dragul meu, răspunse tânărul zâmbind. Indianul a observat o urmă, a cercetat-o şi a constatat că nu e suspectă. Ce vezi tu ciudat în asta?

— O să vedem în curând cum o să se termine aventura asta.

Îşi urmară câtva timp drumul. Deodată o voce puternică îi făcu, să tresară.

— Ia opriţi-vă puţin călătorilor, ca să văd cu cine am de-a face.

Vulturul-Negru zâmbi liniştit, apoi imită cu o uşurinţă uimitoare strigătul mierloiului. Tufele se dădură în lături şi dintre ele apăru un om de vreo cincizeci de ani îmbrăcat

într-un costum de vânător. Locréan nu-şi putu stăpâni un strigăt:

— Marcof! exclamă el descălecând şi alergând spre corsar, căci într-adevăr acesta era.

Toată stăpânirea de sine pe care o avea îndrăzneţul marinar nu putu ascunde emoţia puternică de care fusese cuprins.

Apucă mâinile ce i se întindeau şi le strânse cu. Putere.

— Binecuvântez soarta că te-am întâlnit, domnule, spuse Victor-Lucien ai cărui ochi străluceau de bucurie. Dar cum se face că te regăsesc aici după ce te-am părăsit în faţa coastelor Angliei?

— Foarte simplu, domnule conte răspunse corsarul. După ce mi-am pus în siguranţă prada la St. Malo, a trebuit când am ieşit din nou din port să fug ca să nu fiu atacat de trei vase englezeşti. Cu această ocazie m-am hotărât să fac o plimbare pe coastele Americii şi aşa se face că am debarcat la New-Port 8 zile după sosirea Tritonului. De atunci aştept să fie gata reparaţiile ce se fac brickului meu, care a avut mult de suferit de pe urma furtunii — şi vânez.

Zărindu-l pe Yvon, corsarul îi întinse mâna exclamând cu voioşie:

— Iată încă o cunoştinţă veche.

— Domnule, răspunse lăncierul strângând cu respect mâna ce i se întinsese. Încă în ziua în care aţi salvat viaţa stăpânului meu vroiam să spun că aş fi fericit să-mi pot da viaţa pentru d-voastră.

— Mulţumesc, dragul meu, răspunse Marcof râzând. Sper că nu-ţi voi da prilejul fericirii pe care o doreşti,

Întorcându-se apoi spre Vulturul-Negru, corsarul îi vorbi în limba indienilor. Pe măsură ce i se vorbea ochii Indianului se însufleţeau iar pe faţa lui se putea ceti o mare bucurie.

După ce termină convorbirea cu Marcof, Indianul se apropie de Victor-Lucien şi-i sărută mâna.

— Domnule îi spuse corsarul, Vulturul-Negru îmi spune

că i-ai salvat viaţa. Te asigur că n-ai îndatorat pe nerecunoscător.

— Complimentele pe care mile adresezi mă emoţionează. Ori ce om de onoare ar fi făcut ceea ce am făcut şi eu, totuşi sunt foarte fericit că am putut fi de folos unui prieten al d tale.

Cu aceste cuvinte Victor-Lucien privi pe corsar, cu o privire întrebătoare. Acesta răspunse:

— Da. Pe unul dintre prietenii mei, pe unul dintre cei mai scumpi prieteni. Tatălui său îi spuneam frate, iar orfanului eu i-am pus pentru prima oară arma în mână.

— Cunoaşteţi aşa dar de mult America?

— S-au scurs mai bine de douăzeci de ani de când am debarcat pentru întâia oară în continentul acesta.

— În cazul acesta, fără doar şi poate că mi-ai da o mână de ajutor în cercetările mele, continuă Victor-Lucien.

— Cu plăcere, numai să-ţi pot fi de folos.

— Am venit ia America pentru a descoperi pe ucigaşii tatălui meu şi spre a răzbuna moartea lui.

— Tatăl dumitale a murit în America?

— În Canada.

— De mult?

— În anul 1759, Nu l-am cunoscut niciodată. „L-aş fi iubit atât mult! Când mi se povestesc unele isprăvi din cariera lui militară, când privesc portretul lui, când o întâlnire, o vorbă îmi reîmprospătează amintirile, mă simt copleşit de o emoţie puternică, mă apucă un fel de ameţeală şi aş da cu plăcere douăzeci de ani din viaţă, numai să pot da de cei ce l-au omorât…

Victor-Lucien tăcu brusc. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar inima îi bătea cu putere. Marcof pălise şi el.

— Iartă-mi emoţia, continuă Locréan după câteva minute, trebuie însă să-ţi povestesc totul, căci poate îmi vei putea indica vreo urmă care să-mi ajute la îndeplinirea misiunii pe care mi am luat-o asupră-mi. Nemernicii de ucigaşi nu numai că mi-au ucis tatăl, dar i-

au terfelit şi memoria, aşa că astăzi port un nume dezonorat!...

7.

Tânărul tăcu din nou. Corsarul gemu, iar Victor-Lucien care îl privise tot timpul cu atenţie, fu înspăimântat de înfăţişarea groaznică a feţei lui.

Tânărul povesti apoi tot ce ştia în legătură cu moartea tatălui său, fără a lăsa deoparte nici nul din detaliile pe care necunoscutul i le destăinuise printre ruinele Turnului Ducelui Jean.

În timpul istorisirii şi mai cu seamă atunci când Locréan povesti cum fuse e predată Englezilor reduta Muşchetarilor pe care o. Comandase tatăl său, o transformare completă se produse pe faţa Vulturului Negru. Mândrei nepăsări a Indianului îi luase locul o expresie fioroasă de sălbăticie. Părea că nu mai era un obraz omenesc, ci masca unei fiare lacome de pradă. În tot acest timp Marcof ţinuse capul plecat.

Numai după ce tânărul îşi termină povestirea, corsarul ridică fruntea acoperită de broboane de sudoare. Mâinile îi tremurau.

— Cunosc această întâmplare, spuse el cu o voce înceată şi-ţi pot ajuta, domnule conte, să-ţi aduci planul la îndeplinire. Trebuie însă să-mi făgăduieşti că nu te vei îndoi de mine şi că nu vei stingheri cu nimic încercările mele, chiar dacă uneori ţi-ar părea ciudate.

— Ai cuvântul meu că te voi asculta în lotul.

— Foarte bine. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom izbuti.

— Şi acum domnule conte, urmă corsarul, încalecă din nou şi apucă pe poteca din dreapta. Peste douăzeci de minute vei fi în lagăr.

— Când te voi mai întâlni? murmură Victor-Lucien gâtuit de emoţie.

— În curând. Acum du-te şi Dumnezeu Să te aibă în paza lui.

După plecarea lui Victor-Lucien şi a scutierului, Marcof, corsarul fără teamă, Marcof, care fără a păli privise luptele crunte ce se dăduseră în jurul lui. Marcof care de mai bine de douăzeci de ani înfrunta moartea cu zâmbetul pe buze, se aruncă în iarbă şi izbucni în plâns.

Indianul îl privea în tăcere. Privirea îi era plină de dragoste şi de milă.

Corsarul plânse multă vreme, apoi se ridică.

— Suferi mult, tată, spuse Vulturul-Negru.

— Da, sufăr, sufăr ca un suflet osândit!… răcni corsarul înfigându-şi mâinile în piept. Dă ţi seama cât sufăr, ca să ajung să plâng în faţa ta. Să am înaintea mea pe fiul meu iubit, să văd că e frumos, viteaz, cinstit, aşa cum am dorit să fie. Să aud cum plânge moartea mea şi să nu i pot deschide braţele, să-i pot striga: „Eu sunt tatăl tău!…” Ah! de mii de ori aş prefera toate chinurile, toate torturile prin care vă ucideţi voi prizonierii de război!

— De ce a ascuns tatăl meu adevărul?

— De ce am tăcut? De ce nu mi-am deschis inima? Tu mă întrebi asta? Uiţi oare că toţi mă socotesc un trădător mârşav, că toţi cred că mi-am vândut tovarăşii de arme? Nu vreau ca fiul meu să se îndoiască o clipă măcar de cinstea mea. Vreau ca în ziua binecuvântată în care îi voi putea spune: „Sunt tatăl tău!” copilul meu să ştie că nu trebuie să-i fie ruşine din cauza mea.

— Şi de astă dată are dreptate tatăl meu. Vulturul-Negru n-a ştiut ce spune.

— Fiul meu, spuse corsarul strângând mâinile Indianului, ai vorbit din inimă de oarece îmi împărtăşeşti durerea. Şi acum la lucru. Spune-mi ce ai aflat.

— Vulturul-Negru l-a văzut pe omul căruia tatăl meu îi spune Laval. L-a văzut şi pe servitorul acestuia.

— Roscadel? întrebă Marcof.

Indianul dădu din cap în semn de aprobare.

— Laval e în lagărul Francezilor, continuă el. Laval e puternic şi războinicii se supun ordinelor lui.

— Asta-i tot ce ştii?

— Vulturul-Negru e viclean ca şarpele. El urmăreşte pe duşmanii săi fără a se arăta. El păşeşte fără zgomot şi vede chiar prin întuneric. Laval a vorbit cu comandantul Englezilor.

— Când?

— Diseară vor fi trecut două apusuri de atunci.

— Ce-au vorbit?

— Laval a făgăduit că va preda lagărul Francez, dar a cerut timp.

— Trebuie să se mai întâlnească?

— Nu înainte de sfârşitul primului pătrat al lunii.

— Unde?

— Tot în baraca dărăpănată care se găseşte la locul unde fluviul se împarte în două.

— În sfârşit. Acum are să-i vie ceasul să plătească pentru toate fărădelegile lui, spuse corsarul. Mulţumesc lui Dumnezeu că l-a dat pe mâna mea. Os-Koo-Mu, Continuă el adresându-se omului cu care vorbea pe numele lui indian, ai făcut pentru mine mai mult decât am izbutit să fac eu pentru tine. Eu ţi-am salvat viaţa iar tu îmi vei reda onoarea.

— Tatăl meu ştie cât îl iubesc şi cât m-am simţit de răsplătit atunci când l-am auzit spunând: „sunt mulţumit”.

Marcof nu-l mai asculta însă. Gândea cu fruntea încruntată. Apoi faţa i se lumină şi spuse:

— Noaptea aceasta voi dormi în coliba ta de lângă copacul crăpat.

— Bine, spuse indianul. Haidem. Şi luând arma la umăr, scoase securea de la brâu şi porni înainte, croind un drum printre ierburile înalte.

8.

Ajutoarele trimise de Franţa sosiră la New Port după o călătorie de treizeci de zile.

Cele două mii de oameni, ca şi materialul de război şi muniţiile, a căror lipsă începea să se simtă, fură primite de Americani cu entuziasm,

Trupele franceze fură îndreptate de îndată înspre porturile de pe fluviul Hudsou, de unde Washington şi La Fayette fuseseră siliţi să retragă soldaţii spre a-şi întări corpurile lor de armată.

Războiul începuse rău pentru aliaţi. Generalul englez Cornwallis, după ce pustiise întreaga Virginie, ameninţa să-l nimicească pe La Fayette, care se instalase între Richmont şi Wilton, în fruntea unei armate ce nu număra decât câteva mii de oameni.

Generalul englez era sigur de victorie. Acest lucru îl dovedesc scrisorile sale adresate guvernului de la Londra.

La Fayette ştiu însă, prin manevre abile, să ţină mereu la distanţă pe adversarul său, atrăgându-l în acelaşi timp spre nord.

Izbuti să treacă râurite North Anna şi să străbată pustiul Lapidan ceea ce permise să opereze joncţiunea cu trupele lui Waine, locotenentul lui Washington.

Cele două armate se întâlniră nu departe de vadul râului Racoon. De astă dată situaţia se schimbase. Generalul francez sili pe Cornwallis să se retragă. Englezii străbătură din nou Virginia hărţuiţi de La Fayette, care simţindu-şi armata prea slabă numericeşte spre a încerca o acţiune decisivă, voia să-şi obosească duşmanul.

Dându-şi seama că aliaţii ale căror trupe se măreau prin retragerea contingentelor de la posturile eşalonate de-a lungul Hudsonului, îl vor sili să dea lupta, Cornwallis ceru comandantului său Clinton, care se afla la New-York, ajutoare.

Clinton nu voia însă ca subalternul său să câştige o bătălie ce ar fi putut hotărî soarta războiului. De aceea, nu numai că nu-i trimese ajutorul cerut, dar îi mai ordonă să-i trimită înapoi câteva mii de soldaţi de care, spunea el, avea neapărată nevoie.

Cornwallis nu se supuse ordinului primit. Deşi nu era un strateg strălucit, Lord Cornwallis înţelese că retragerea În York-Towea însemna pentru el o înfrângere sigură.

De aceea se hotărî să încerce o manevră disperată. Vroia să înainteze contra lui Rochambeau, care sosia cu trupe odihnite, să-l respingă şi, înaintând cu Repeziciune spre nord. Să facă joncţiunea cu armata lui Clinton.

Cornwallis ştia că generalul şef, îl ura, dar prefera să înfrunte asupra lui mustrările şi rapoartele nedrepte ale şefului său. Decât să-şi jertfească trupele, menite în mod fatal pieirii sau unei capitulări ruşinoase, în cazul în care s-ar fi supus ordinului primit,

Se hotărî şi luă în grabă dispoziţiunile necesare.

Prin spionii săi află poziţiile exacte ale Francezilor şi ale Americanilor şi era convins că Rochambeau şi La Fayelte se credeau încă departe unul de altul.

întregul său plan se baza tocmai pe aceasta ignorare reciprocă a aliaţilor. Mai mult, era convins că graţie informaţiilor pe care le primea prin spionii săi din lagărul francez îşi va putea surprinde adversarul.

Şi acum să ne întoarcem la prietenii noştri.

Cu toate rugăminţile lui Victor-Lucien, D. de Boissoudry nu voi să rămână la New-York. Ţinea cu orice preţ să-l însoţească pe nepotul său. În scurtă vreme deveni celebru în lagărul francez pentru năzbâtiile pe care le făcea mereu de distrat ce era.

Într-o zi, cu prilejul unei recunoaşteri, îi şarjă vitejeşte

pe englezi cu băţul „convins că lupta cu sabia. Altădată se apropie foarte respectuos de un biet sergent adresându-i-se cu titlul de „Domnule conte”, şi întrebându-l ce mai face. Pe de altă parte domnului de Rochambeau care îi ceruse să-i împrumute ochelarii lui, îi răspunse: „Îndată băiete, când n-oi mai avea nevoie de ei”.

Generalul făcu haz de întâmplarea acea ta, dar bietul cavaler nu mai îndrăznea să iasă în public de ruşine.

D. de Boissoudry era foarte necăjit. Încercase, în mai multe rânduri să discute cu ofiţerii despre blazoane., dar aceştia, obosiţi de cerinţele slujbei, n-aveau timp pentru astfel de conversaţii.

Inamicul bara şoseaua spre Yorkcown, asupra căruia se îndreptau acum toate sforţările aliaţilor.

În urma unui marş forţat, D. de Rochambeau izbuti să ia contact cu trupele engleze. Vrând să profite de surpriza pe care o pricinuise duşmanului, îl atacă, cu toate că trupele lui erau inferioare numericeşte.

Pierzându-şi din vedere nepotul, D. de Boissoudry îşi opri calul pe o moviliţă şi căuta cu privirile în jur spre a descoperi pe Victor Lucien. Deodată observă că o Piele Roşie căuta să-l ţintească cu săgeata. Şuierul acesteia readuse pe D. de Boissoudry la realitate.

Fără a se pierde în consideraţiuni asupra imperfecţiunii traiectoriilor armelor aruncătoare, cavalerul îşi îndreptă calul asupra indianului care-l aştepta cu barda în mână.

Cavalerul nu era războinic din fire, dar zgomotul săgeţii îl enervase şi de aceea descarcă cu hotărâre, pistolul asupra indianului care se prăbuşi,

Era să-şi continue drumul când, din întâmplare, ochii îi căzură pe corpul sălbatecului scuturat de ultimele spasme.

Scoase un strigăt şi descălecă.

— Minunat! Minunat! murmură cavalerul.

Emoţia domnului de Boissoudry fusese provocată de faptul că Pielea Roşie era tatuată.

Pe piept se vedeau zugrăvite proaspăt desemne războinice. Reprezentând într-un cadru zimţuit păsări informe şi patrupede rudimentar. Despărţite unele de altele printr-un fel de cruce.

D. de Boissoudry se aşeză pe un bolovan şi privi îndelung pieptul victimei lui.

Deodată se ridică de parc-ar fi fost împins de un resort misterios şi se adresă unui auditoriu imaginar:

— Să mai îndrăznească cineva, spunea el, să mai îndrăznească cineva să susţină în faţa mea că arta blazonului nu este o artă universală şi că nu este cea mai veche dintre toate.

Furat de propriile lui cuvinte, cavalerul îşi trecu mâna peste frunte cu un gest larg care răsturnă pălăria şi-i deranjă peruca.

— Priviţi acest sălbatec, continuă el, priviţi semnele de pe corpul său: e stema familiei lui. Şi această stemă dovedeşte că face parte dintr-o familie nobilă.

Emoţionat cavalerul tăcu, gâfâind.

— Seamănă foarte bine cu blazonul familiei Palponily de Kernageris, adăogă el după câteva minute de tăcere.

Domnul gentilom începu apoi să copieze cu cea mai mare băgare de seamă iu carnetul lui, tatuajul care împodobeau pielea războinicului.

Lucrarea aceasta îi luă o bună parte din vreme.

În jurul lui răsunau galopurile îndrăcite ale cailor, strigăte, zgomote, horcăiturile muribunzilor, detunăturile şi şuierăturile proiectilelor.

Uitase de toate. Nu-l interesa nici lupta, nici împuşcăturile de armă sau de pistol. Se dedicase cu totul ştiinţei heraldice.

Tocmai îşi termina desemnul, întocmit în modul cel mai exact, când observă că între el şi model se vârâse cineva.

D. de Boissoudry îşi stăpâni cu greu mânia şi spuse pe un ton politicos:

— Scuzaţi-mă, vă rog, în a un minut, apoi sunt al d-voastră.

Dar noul venit nu se mişcă.

Cavalerul îşi ridică atunci privirea asupra lui;

— Cum! exclamă el cu uimire, Yvon, tu eşti?

— Da d-le cavaler, murmură servitorul, ale cărui haine erau pline praf şi de sânge, eu sunt. Toată lumea crede c-aţi fost omorât. D. Victor-Lucien e foarte îngrijorat.

— Du-te de-l linişteşte dragul meu, spune-i că nu mi s-a întâmplat nimic. Lasă-mă însă să termin.

Yvon se retrase înjurând şi în timp ce cavalerul îşi continua desemnul servitorul mur mură un şir de fraze amestecate cu înjurături, din care reieşea că după părerea lui Yvon, cavalerul înnebunise.

Terminându-şi desemnul, D. de Boissoudry aruncă o ultimă privire asupra Indianului şi asupra schiţei pe care o făcuse, închise apoi carnetul, îl puse în buzunar şi se ridică.

— Drace! exclamă el după ce se uită primprejur, unde mi-e calul?

— L-aţi legat? întrebă Yvon.

— Nu. Probabil că animalul s-a întors în lagăr.

— Desigur! Dar cum nu veţi putea face drumul pe jos, vi-l dau eu pe al meu.

Şi viteazul scutier se pregătea să descalece.

— Nu-i nevoie, Yvon, nu-i nevoie. Voi călări pe crupă.

— Nu se poate, domnule cavaler, insistă servitorul.

— Fă aşa cum îţi spun eu. Apropos! Ce-i cu englezii?

— Au fost bătuţi crâncen.

— Admirabil! Cum s-a purtat nepotul meu?

— A luptat ca un erou.

— Nu cumva e rănit?

— Nu, d-le conte, n-are o zgârietură,

— Atunci totul e în ordine. Hai să pornim.

Şi domnul Boissoudry sări pe crupă cu o uşurinţă uimitoare.

După o oră cei doi călăreţi ajunseră în lagăr.

9.

De când îl revăzuse pe Marcof, Victor-Lucien se schimbase cu totul.

În afară de dragostea deosebită pe care o avea pentru corsar, îl mai atrăgea către acesta şi faptul că simţea în mod instinctiv că taina soartei şi a cinstei lui în mâinile acestui om se afla.

Îi povesti unchiului său strania întâlnire din pădure, dar d. Boissoudry nu dădu nicio atenţie povestirii nepotului său, care, de când descoperise blazonul pe corpul Indianului, cavalerul par-că trăia în altă lume.

Leguildec deveni astfel singurul confident al tânărului.

Acesta îl întreba adesea:

— Yvon, îl vom mai întâlni oare pe Marcof?

Bătrânul servitor îi dădea mereu acelaşi răspuns:

— Nu te mai frământa degeaba domnule conte. Marcof acesta e un om şi jumătate şi trebuie să ai încredere în el.

Într-o zi, Victor-Lucien se apropie foarte turburat de Yvon şi-i spuse:

— Ştii cine a sosit în lagăr?

— De unde să ştiu stăpâne, de două ore n-am mai ieşit din cort.

— Ei, atunci află că a sosit D. de Tauzac.

— D. de Tauzac! Nu cumva e personajul acela suspect pe care l-aţi apostrofat pe vapor?

— El e.

— Iată un individ care nu-mi place.

— Nici eu nu-l pot suferi. Nu ştiu de ce, dar parcă-mi spune inima că omul acesta îmi vrea răul.

— Nu ştiam că sunteţi superstiţios, domnule conte.

— Asta o s-o vedem noi, încheie tânărul conversaţia.

În aceiaşi seară, D. de Rochambeau primea întregul corp ofiţeresc, spre a-l prezenta intendentului general.

După complimentele de rigoare, D. de Tauzac, care de la intrare observase pe Victor-Lucien, spuse generalului:

— Regret că trebuie să-mi încep activitatea printr-o critică, dar văd aici un voluntar care n-ar trebui să se afle în mijlocul nostru.

Dintr-un salt Victor Lucien fu în rândul întâi, privind ţintă în ochii duşmanului său.

— Regele mi-a poruncit, continuă baronul. Zâmbind cu răutate, să veghez cu stricteţe asupra disciplinei care, se pare, e foarte slăbită. Nu-i bine ca soldaţii să fie lăsaţi să se amestece în rândurile ofiţerilor. Vă rog ca pe viitor să vegheaţi cu mai multă atenţie asupra acestei chestiuni.

— Domnule Intendent general, răspunse cu mânie D. de Rochambeau, mi se pare că vă depăşiţi atribuţiile. Aici comand eu. Deşi contele de Locréan nu are gradul, totuşi de când se află printre noi, Domnia Sa îndeplineşte în mod efectiv funcţia de sublocotenent şi constat cu plăcere că prin priceperea şi vitejia de care a dat dovadă în diferite ocazii, ar merita chiar un grad mai mare.

Tremurând de mânie, Victor-Lucien vru să spună ceva, dar D. de Tauzac i-o luă înainte.

— Constat — răspunse acesta — că Majestatea Sa a fost bine informată, căci indisciplina a luat proporţii atât de mari, încât am ajuns să fiu insultat grav chiar eu, care am un rang atât de important. Faceţi cum credeţi domnule Marchiz dar dă-mi voie să mă retrag dintr-o societate în care risc să întâlnesc soldaţi prefăcuţi în sublocotenenţi şi aventurieri travestiţi în nobili.

Spunând aceste cuvinte, D. de Tauzac se îndreptă spre uşă, când Victor-Lucien, apucându-l de braţ, îl opri locului.

— Domnule, m-ai insultat în mod sângeros, spuse tânărul şi nu e prima dată când mă jigneşti. Când am sosit la Newport n-am mai putut da de d-ta, dar de-astă

dată îmi vei da satisfacţie orice s-ar întâmpla.

— Ce? Ai înnebunit? Lasă-mă să trec, zise D. de Tauzac pornind din nou spre uşă.

— Vrei să dai bir cu fugiţii şi de data asta, continuă tânărul palid de mânie.

— Îţi repet că ai înnebunit, dar te iert, căci eşti încă la vârsta la care copiii se pedepsesc cu nuiaua.

Baronul nu-şi termină bine fraza şi palma lui Locréan căzu cu atâta putere pe obrazul său încât îl podidi sângele.

D. de Tauzac se dădu îndărăt scrâşnind din dinţi, vânăt la faţă şi cu o înfăţişare înspăimântătoare. Duse apoi mâna la sabie şi o trase pe jumătate din teacă.

Cei de faţă îi despărţiră.

— De ce ai făcut asta, Locréan? întrebă blând D. de Rochambeau, foarte indispus de cele întâmplate.

— Mi-am apărat onoarea, domnule general, răspunse cu vioiciune tânărul. Oricare dintre vitejii care mă înconjoară ar fi făcut la fel.

— Auzi! să mă lovească pe mine! răcni D. de Tauzac pe care câţiva ofiţeri îl imobilizaseră. Are să vadă el! Am să ordon să fie împuşcat! Nu, nu merită nici măcar să fie împuşcat… am să ordon să fie spânzurat.

— Nu veţi spânzura pe nimeni, domnule Intendent General, îl întrerupse liniştit, dar şi cu hotărâre D. de Rochambeau. Aici eu sunt stăpân şi tot eu sunt judecător: Aţi scos băiatul din sărite provocându-l cu o înverşunare inexplicabilă pentru mine.

— M-a insultat şi pe bordul vaporului care m-a adus din Franţa.

— Nu cunosc această întâmplare, dar s-ar fi cuvenit s-aveţi mai multe menajamente pentru acest tânăr. Nenorocirea tatălui său…

— Spuneţi mai bine trădarea lui, rânji Tauzac.

— Chestiunea aceasta încă n-a fost lămurită. Mai sunt mulţi viteji în armată care ar jura că Locréan n-a trădat.

— Cunosc chestiunea mai bine ca oricare altul, căci mă

aflam cu el în reduta Muşchetarilor.

Această declaraţie produse rumoare.

Printr-o sforţare supraomenească, tânărul izbuti să dea înlături pe cei care-l ţineau locului şi se apropie palid, cu ochii strălucitori şi plini de mânie de domnul de Tauzac, căruia-i strigă cu voce răguşită:

— Laval! Tu eşti Laval!

Tauzac se trase înapoi înspăimântat, regretând amar imprudenţa făcută. Era însă prea târziu. Victor-Lucien îi cunoştea secretul.

Dându-şi apoi seama că emoţia îl putea trăda, se stăpâni repede şi spuse cu neruşinare:

— Multă vreme o să mai ţie gluma asta? Şi d-v., domnule marchiz îngăduiţi să fiu insultat?.

— Încep să-mi dau seama de adevăr, spuse D. de Rochambeau care-l privea ţintă pe baron. Dar nu-i nici, timpul şi nici locul să continuăm această discuţie… Cât despre d-ta dragul meu, continuă el adresându-se lui Victor-Lucien, du-te în cortul dumitale. Vom mai vorbi noi mâine. De altfel vreau să-ţi încredinţez o misiune.

Victor-Lucien salută fără a scoate un cuvânt, dar când ajunse la uşă se întoarse şi strigă cu o voce puternică arătându-l pe d. Tauzac, care se făcuse alb ca varul:

— Asasinule! Asasinule!…

10.

La confluenţa lor, cele două râuri înconjurau o ridicătură de teren destul de mare.

Importanţa cea mai mare a acestei poziţii consta în faptul că excludea posibilitatea unei surprinderi. În jurul movilei, care era acoperită de o pădurice deasă de castani. Ţinutul era pustiu, iar coasta platoului ce dădea spre râu era abruptă şi avea o înălţime de vreo douăzeci de metri.

În fundul acestei râpe şedeau, pitulaţi sub tufele de trestie doi bărbaţi. Erau aşa de bine as unşi de plantele agăţătoare şi de ierburile aquatice încât cineva ar fi putut trece de zeci de ori cu barca pe lângă ei fără să-i vadă.

Cel mai în vârstă purta un costum de vânătoare, iar cel de al doilea era un Indian.

— Eşti sigur Os-Koo-Mu, întrebă primul, că ne aflăm la confluenţa râurilor?

— Tatăl meu să fie liniştit, răspunse Indianul pe care cititorii l-au recunoscut desigur. Suntem la locul fixat De altminteri, continuă Vulturul-Negru uitându-se la soare, e ora întâlnirii. Os-Koo-Mu. Se va urca pe platou şi tatăl meu va fi mulţumit.

— Du-te, răspunse Marcof simplu.

Tânărul începu ascensiunea, care ar fi părut uimitoare celor ce nu cunoşteau îndemânarea Picilor Roşii.

Foarte încet cu opriri dictate de prudenţă şi nu de teamă, tânărul se ridica puţin câte puţin de-a lungul peretelui, căţărându-se de liane şi de colţurile de stâncă. După câteva minute ajunse la marginea platoului şi

dispăru.

La marginea păduricii de castani vorbeau doi oameni, care stăteau în picioare sprijiniţi de armele lor. În apropiere se aflau caii lor, legaţi de un trunchi de copac.

Cei doi erau D. de Tauzac şi aghiotantul său Roscadel.

— Da. Domnule baron, vom izbuti, am luat toate măsurile necesare. Tânărul nu va face mei zece leghe…

— În modul acesta, scrisoarea nu va ajunge la blestematul de Washington. Pe legea mea, Roscadel, astăzi sunt foarte bine dispus, spuse baronul cu un zâmbet fioros. Dintr-o singură aruncătură de piatră, voi da două lovituri: voi servi pe prietenii mei englezi şi voi şterge de pe fata pământului pe tânărul acesta zvăpăiat, care poate deveni foarte primejdios, deoarece ştie cine sunt.

— Sunteţi foarte dibaci!

— Ştii ce vom căpăta dacă, datorită nouă vor învinge Englezii?

— Habar n-am.

— Cincizeci de mii de livre.

— Frumoasă răsplată.

— Bagă de seamă, nu vorbesc de franci francezi, ci de lire engleze, care valorează fiecare cât un „ludovic” de-al nostru.

— Aş! nu se poate!

— Te vei convinge singur, căci nu te voi uita… Ştii doar ce fel de om sunt.

— Sunteţi un stăpân foarte darnic.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş da două mii de pistoli?

— Douăzeci de mii de franci? murmură banditul ai cărui ochi străluceau de bucurie, dar asta e o avere!

— Dacă învingem vor fi ai tăi… Taci! iată-i pe cei pe care-i aşteptăm.

Într-adevăr la marginea pădurii se iviră patru călăreţi. Primii doi erau Indieni, iar ceilalţi doi purtau uniforma armatei engleze.

D. de Tauzac porni în întâmpinarea noilor veniţi şi-i

salută slugarnic.

Englezii răspunseră foarte rece. Descălecară şi încredinţară indienilor frânele cai lor. Apoi se adânciră în dumbrăvioară, urmaţi de D. de Tauzac şi de Roscadel.

Tocmai în momentul în care se petreceau aceste lucruri. Vulturul-Negru ajunse pe platou şi se ascunse în dosul unei tufe în apropierea celor doi bărbaţi, putând vedea şi auzi tot ce discutau.

Unul dintre ofiţerii englezi era un bătrân înalt, cu părul alb şi cu înfăţişarea mândră. Nu căuta de loc să-şi ascundă repulsia pe care o simţea pentru D. de Tauzac; când a- cesta îi întinse mâna, bătrânul îi întoarse spatele aşa de ostentativ, încât fruntea trădătorului se împurpură.

Cel de al doilea era un tânăr blond, foarte simpatic.

Primul era Sir James Nilson, general al armatei regale engleze, iar al doilea Harry Carter ofiţerul lui de ordonanţă.

— Ei! domnule, întrebă generalul, îţi ţii sau nu făgăduiala?

— Să judece înălţimea Voastră singură, lucrul acesta.

— Până acum ne-ai fost de folos, dar informaţiile pe care ni le-ai furnizat n-aveau nicio importanţă. La ultima noastră întrevedere mi-ai făgăduit că ne vei da informaţii mai preţioase.

— Mă voi ţine de cuvânt.

— Cunoşti planul de joncţiune al armatei lui Rochambeau cu a lui Washington? întrebă generalul.

— Încă nu…

Englezul făcu un gest de nemulţumire, deoarece tocmai această informaţie avea pentru el o importanţă deosebită, de care putea să depindă rezultatul războiului.

— Mâine însă, continuă Tauzac, veţi avea scrisoarea adresată de Rochambeau şefilor rebeli. În această scrisoare se află întregul plan de acţiune.

— Bine, dar scrisoarea…

— Vă asigur că va fi mâine în mâinile dumneavoastră. O voi fura de la cel care trebuie s-o transmită.

Dacă generalul ar fi ştiut câtă ură se cuprindea în această frază simplă, sufletul lui de soldat cinstit s-ar fi revoltat.

— Dar Washington nu va fi mirat că nu primeşte nimic de la aliaţii săi? El nu mai aştepta decât scrisoarea asta, pentru ca să înceapă operaţiile.

— O va primi.

— Cum? Cine i-o va duce, dacă d-ta opreşti pe trimisul lui Rochambeau?

— Eu!

— Dumneata? Dar…

— Eu însumi. De îndată ce voi preda plicul şi veţi lua cunoştinţă de conţinut, veţi redacta alte instrucţiuni. Pe baza cărora voi alcătui scrisoarea către Washington. În modul acesta Rochambeau va acţiona singur, în timp ce fără ca el să aibă măcar cea mai mică bănuială despre asta, d-voastră veţi dirija operaţiile generalului şef al armatei Americane.

— Omul acesta e un geniu al răului, murmură Englezul.

— Dar dacă eşti descoperit? întrebă sir James.

— Nu vă îngrijiţi de mine. Nu voi mai rămâne multă vreme printre rebeli ci mă voi îmbarca înspre Europa de îndată ce…

D. de Tauzac se opri în mijlocul frazei.

— De îndată ce vei fi căpătat banii făgăduiţi, sfârşi generatul cu dezgust. N-avea nicio grijă, Anglia va plăti suma pe rare ţi-am făgăduit-o Dar să mă bată Dumnezeu dacă n-aş prefera moartea unor bani câştigaţi în modul acesta.

Ochii domnului de Tauzac licăreau sinistru.

— Îmi trebuiesc bani, spuse el, mulţi bani…

— Nu-ţi mai ajunge cât ai strâns de când îţi tot trădezi fraţii?

— Domnule!

— Cum, nu m-ai recunoscut la întâlnirea trecută?… Şi doar ne-am mai întâlnit noi şi altădată…

— Vă înşelaţi, domnule general.

— Nu. Nu mă înşel. Aminteşte-ţi de Reduta Muşchetarilor.

D. De Tauzac păli.

— Cum. Eraţi acolo? bolborosi el.

— Da, acolo eram. Dar să lăsăm asta şi să discutăm chestiunea care ne priveşte. Fiecare îşi face viaţa cum înţelege şi numai Dumnezeu are dreptul să-l judece…

……

De îndată ce sosiră englezii, Os-Koo-Mu se întoarse la Marcof.

— Sunt sus, spuse laconic Indianul.

— Cine anume? întrebă corsarul.

— Întâi au venit Pauzac şi Roscadel, apoi englezii.

— Englezii sunt singuri?

— Nu. Sunt însoţiţi de doi războinici *Pawnii.*

— Ai găsit vreun loc potrivit de unde să se poată urmări convorbirea.

— Da.

— Atunci să mergem!

Apucând pe drumul urmat de Indian, Marcof înainta cu o sprinteneală de necrezut printre lianele care-i aminteau frânghiile brickului său.

Os-Koo-Mu îl urmă.

Ajunseră fără nicio piedică la ascunzătoarea descoperită de Indian. Marcof mărturisi că îutr-adevăr era foarte potrivită.

Cât ţinu convorbirea pe care am redat-o mai sus, cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi. Când însă sir James îi aminti lui Tauzac că s-au cunoscut eu prilejul ocupării redutei Muşchetarilor, amândoi tresăriră fără voie.

Plin de bucurie, corsarul îşi plecă fruntea şi închinându-se murmură:,

— Mulţumescu-ţi ţie Doamne…

Plecându-se apoi spre Os-Koo-Mu îi şopti la ureche:

— Trebuie cu orice preţ să punem mâna pe oamenii aceştia. Iată prilejul pe care-l aştept de douăzeci de ani! înţelegi? Englezul e martorul de care a n nevoie.

— Tatăl meu nu are decât să poruncească şi Vulturul-Negru va face totul întocmai.

— Acum ne despărţim. Vom trece, târâş, dincolo de dumbrăvioară, aşa încât să-i încolţim la. Malul râului. Când vei auzi ţipatul coţofenei, tu să-l ucizi pe Indianul care va fi mai aproape de tine. De celălalt văd eu. După aceea vei face ce mă vei vedea făcând pe mine.

— Os-Koo-Mu a înţeles, murmură Indianul.

Cei doi bărbaţi porniră târâş şi dispărură printre ierburi.

La un moment dat răsună în pădure ţipătul coţofenei.

În aceeaşi clipă, unul din Indieni căzu ucis de securea lui Marcof.

Din nenorocire Vulturul-Negru alunecă şi căzu în iarbă.

Zgomotul căderii făcu pe Indian să se întoarcă şi să descarce puşca asupra lui Os-Koo-Mu. Acesta, cu o mişcare iute; dădu ţeava puştii la o parte şi aruncându-se apoi asupra adversarului, îl omorî cu o lovitură de pumnal.

Alarmaţi de zgomotul detunăturii, D. de Tauzac, Roscadel şi cei doi Englezi se ascunseră în dosul unor copaci şi căutară să vadă ce se petrecea în jurul lor.

Nimic nu mai mişca însă în pădure.

— Trebuie să fie vreun renghi al împeliţaţilor celora de Indieni, bombăni D. de Tauzac, care era foarte neliniştit. Dar nu mai văd pe *Pawni* continuă el, scoţând capul printre ramuri; nu cumva dracii roşii ne-au trădat?

— Nici gând, răspunse sir James Nilson, dacă nu ne mai păzesc, înseamnă că au fost ucişi.

Câtva timp tăcură cu toţii. În cele din urmă Harry Carter, care fremăta de nerăbdare, spuse:

— Nu mai putem rămâne aici. Trebuie să plecăm.

— Nu cumva ne ai jucat şi nouă festa cum ţi-e obiceiul? întrebă aspru generalul pe baron.

— Vă dau cuvântul meu de onoare... Începu D. de Tauzac. Dar zâmbetul dispreţuitor al englezului îl făcu să tacă.

— La dreptul vorbind, continuă generalul, am o

garanţie mai bună decât cuvântul dumitale de cinste. E interesul pe care-l ai de a nu ne preda, căci n-am decât să deschid gura în faţa Francezilor ca să fii spânzurat fără nicio judecată.

— Nu există decât un mijloc ca să scăpăm de aici, începu Roscadel care tăcuse până atunci, să încălecăm şi s-o luăm spre pădure. Distanţa nu e aşa de mare şi odată ajunşi acolo suntem salvaţi. Desigur că Pieile Roşii n-au cai altfel ar fi încercat o şarjă contra noastră.

— Ai dreptate, spuse sir James după câteva clipe de gândire. Să încălecăm.

Într-o clipă cei patru bărbaţi fură pe cai.

— Şi acum atenţie, comandă cu glas puternic generalul. Trebuie să ne împrăştiem, să ne depărtăm cât mai mult unii de alţi, spre a oferi duşmanilor o ţintă cât mai mică. Fixez ca loc de întâlnire pâlcul de tuya pe care-l vedeţi spre dreapta.

Înainte marş!

Călăreţii ieşiră în galop din tufiş şi o luară în patru direcţii diferite.

Să mai vedem acum de prietenii noştri.

După ce-l omorâse pe Indian, Vulturul-Negru se întinse din nou la pământ şi se apropie târâş de Marcof, care rămăsese lângă cadavrul celuilalt.

— Vulturul-Negru nu este un bun războinic, murmură el cu o voce sfioasă la urechea corsarului. N-a văzut gaura în care i s-a afundat piciorul, Ar trebui să înveţe arta războiului de la femei.

— Nu fii aşa de nenorocit, îi răspunse Marcof, asta se poate întâmpla oricui. De altfel n-are nicio importanţă că au prins de veste, căci tot la discreţia noastră sunt. Retragerea le e tăiată. Stai nemişcat şi aşteaptă. Os-Koo-Mu, bagă de seamă, că trebuie să-i prindem vii, nu să-i omorâm

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi. La un moment dat, indianul spuse încetişor:

— A observat tatăl meu că cei din tufiş îşi pregătesc

caii?

— Da, răspunse Marcof, Au să caute să ajungă în pădure. E desigur cea mai bună dintre hotărârile ce ar fi putut lua. Iată-i. Ocheşte caii, Os-Koo-Mu.

Răsunară două împuşcături.

Rănit mortal, calul generalului englez se prăvăli, târând în cădere şi pe călăreţ.

Văzându-şi comandantul la pământ, Harry Carter îşi opri calul şi se apropie de general.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, fugi! îi strigă sir James care făcea sforţări foarte mari spre a se ridica.

— Probabil că Înălţimea Voastră glumeşte. Luaţi calul meu şi plecaţi.

— Mi se pare că eu comand. Îţi ordon să pleci şi să mă laşi aici. Ştii doar tot ce am hotărât aici. Execută totul întocmai în locul meu.

Tânărul se codea.

— Harry Carter, continuă generalul cu mânie, aminteşte-ţi că nesupunerea asta poate aduce înfrângerea armatei regale.

— Dacă ţineţi numaidecât să plec trebuie să mă supun, spuse Harry cu ochii plini de lacrimi, şi plecându-se pe gâtul calului porni în galop.

Sir James Nilson îl urmări cu privirea până ce ajunse la liziera pădurii. Când văzu că aghiotantul lui era în afara oricărei primejdii se lăsă în iarbă sleit de puteri.

Cu o iuţeală de necrezut Os-Koo-Mu îşi încărcă din nou arma şi o îndreptă asupra lui Tauzac. Mâna lui Marcof devie însă direcţia ţevii.

Văzând nedumerirea Indianului, corsarul îi spuse cu un zâmbet ciudat:

— Să-l facem scăpat, e mai bine aşa.

Apoi Marcof se îndreptă spre general, care între timp se sculase în picioare.

Sir James îl aştepta cu revolverul în mână. Atitudinea lui hotărâtă impuse corsarului.

— Domnule spuse aceasta într-o englezească perfectă,

sunteţi la discreţia mea. La cea mai mică mişcare vă împuşc. Dacă-mi făgăduiţi însă că mă veţi urma fără împotrivire, vă făgăduiesc pe cuvântul meu de onoare că veţi fi pus în libertate peste trei zile.

— Cu ce-mi garantaţi sinceritatea spuselor Dv.? întrebă englezul.

— Cu aceasta! răspunse semeţ Marcof aruncând carabina, securea şi pistolul şi înaintând dezarmat spre sir James Nilson.

— În cazul acesta spuse militarul aruncând şi el armele, aveţi cuvântul meu de cinste.

— Explicaţi-mi, vă rog, continuă generalul, purtarea dv. atât de stranie. Eram în mâinile dv., asta trebuie s-o recunosc, şi totuşi nu mă omorâţi, dimpotrivă vă luaţi obligaţia de a mă elibera în curând.

— Mărturisiţi sincer, că această purtare vă nelinişteşte. Vă temeţi să nu fie vreo cursă.

— Nu!

— N-aveţi de ce vă teme. Am jurat şi dacă-mi veţi afla numele veţi fi complet liniştit.

— Dar cine sunteţi dv.?

— Sunt Marcof corsarul.

— Marcof Normandul! murmură generalul cu respect.

— Da, Marcof Normandul cum m-au botezat compatrioţii dumneavoastră. Spuneţi, aţi auzit vreodată chiar pe cei mai crunţi duşmani ai mei, spunând că Marcof şi-a călcat jurământul?

Generalul se înclină.

— Am să vă explic mai târziu purtarea mea. Deocamdată vă rog să încălecaţi.

— N-am cal. Al meu a fost împuşcat.

— Vă ofer un altul. Vi-l datorez, deoarece l-am ucis pe al d-voastră.

Sir James fu uimit de tonul politicos al conversaţiei, care dezminţea în totul legenda de groază ce se crease în jurul vestitului corsar.

Mărturisindu-şi uimirea, primi următorul răspuns:

— Ştiu că sunt înfăţişat de concetăţenii d-voastră ca un om fioros, ce nu crede nici în Dumnezeu nici în diavol, un om dornic de crime... Mă bucură foarte mult că s-a ivit prilejul să dovedesc că nu sunt aşa de crud cum se vorbeşte.

— Dimpotrivă, vă comportaţi ca un gentleman, răspunse curtenitor Englezul şi sunt aproape mulţumit de întâmplarea nenorocită care m-a făcut să cad în mâinile unui învingător atât de curtenilor.

Într-adevăr, Sir James era convins că lucrurile se aranjau de minune. Cum nu ştia că Marcof urmărise conversaţia sa cu D. de Tauzac, era convins că de vreme ce Carter izbutise să plece, hotărârile pe care le luase aveau să fie executate întocmai. Ne mai având nicio grijă în ceea ce priveşte viitorul, accepta momentan soarta cu stoicism.

— Iată caii, spuse Marcof arătându-l pe Os-Koo-Mu care se apropia ducând de hăţuri doi frumoşi armăsari de rasă şi unul din animalele pe care moartea Pawniilor le lăsase fără stăpân şi pe care-l prinsese.

Însuşi Marcof puse şeaua generalului pe unul din armăsarii negri ca tăciunele.

După ce încălecă, Marcof observând că Englezul căuta cu privirea în jurul lui, îl întrebă ce-l intriga.

— Sunt curios să ştiu numărul oamenilor dumitale.

— Iată toţi soldaţii mei, răspunse corsarul bătându-l prieteneşte pe Os-Koo-Mu pe umeri.

După câteva minute porniră.

În tot timpul drumului. Marcof stătu de vorbă cu generalul. Ce rezultat avu această convorbire, vom afla mai târziu.

Înnoptase deja când Marcof, Os-Koo-Mu şi sir James Nilson ajunseră în lagărul francez. Corsarul se prezentă şi ceru să fie primit de d de Rochambeau. Dorinţa lui fu satisfăcută.

Aproape toţi ofiţerii îl cunoşteau pe îndrăzneţul marinar şi-l admirau pentru isprăvile sale.

Marcof rămase în coliba generalului vreun sfert de oră. Ieşi foarte palid şi cu ochii aprinşi. Înfăţişarea lui înspăimântă pe Indian şi pe sir James care-l aşteptau afară.

— Ce s-a întâmplat, tată? bolborosi tânărul.

— S-a întâmplat, răspunse Marcof cu un hohot înfricoşător, s-a întâmplat că Victor-Lucien de Locréan a plecat de vreo oră cu o scrisoare adresată lui Washington şi că zece minute după aceasta a plecat şi D. de Tauzac care tocmai sosise în lagăr.

— Tatăl meu să nu se lase învins de durere, murmură Vulturul-Negru.

— N-ai nicio grijă fiule. Durerea e o veche cunoştinţă a mea. Mai am patru cai odihniţi. Du-te de-i adu repede. Ştii doar că o clipă de întârziere poate costa viaţa unui om.

Vulturul-Negru plecă în fugă.

— Cât despre dv. Spuse corsarul întorcându-se către sir James, aţi jurat. Dacă nu mă voi întoarce până atunci, poimâine seară D. de Rochambeau vă va elibera.

10.

Se înnopta. Se anunţa o noapte frumoasă, parfumată de miresme tari şi plină de tainice murmurări. Cerul albastru era plin de stele strălucitoare. Luna îşi arunca pretutindeni razele argintate, în lumina cărora lucrurile căpătau contururi fantastice.

Preria părea adormită. Vântul unduia alene creştetele copacilor. Chiar şi fiarele sălbatice se retrăseseră în vizuinile lor.

Dar trei călăreţi trecură ca nişte umbre în liniştea câmpiei.

Din când în când, unul din ei se oprea, înălţa capul de parc-ar fi întrebat cerul cu privirea, apoi, după o minută de oprire, pornea mai departe în galop.

Timp de trei ore călăriră oamenii noştri fără a se gândi să facă popas. Deodată, ajungând la malul unui râu destul de larg, unul din cei trei îşi opri calul şi spuse într-o franţuzească stricată:

— Dacă fratele meu îngăduie, vom poposi aici.

— Nu se mai poate înainta? întrebă Victor-Lucien.

— Ploile au umflat râul. Aşa încât fratele meu nu-l va putea trece decât în zorii zilei.

— În cazul acesta, să poposim aici, răspunse liniştit tânărul. Tu ce părere ai, Yvon?

— Eu, domnule conte, sunt de părere că Lupul-Roşu are dreptate, în primul rând din cauza torentului şi apoi din cauza cailor, care vor fi cu totul sleiţi de puteri dacă mai călătorim încă o oră cu aceiaşi viteză.

— Dacă toată lumea e de acord, spuse voios Victor-

Lucien descălicând, să ne facem un bivuac.

Indianul luă caii de frâu, îi legă de trunchiul unui copac şi le puse înainte iarbă. Convins că animalele aveau hrană suficientă, făcu pregătirile, de popas.

Curăţi cu cosorul locul pe care-l alesese, de arbuşti şi de plantele ce se aflau pe el şi aprinse un foc de vreascuri pentru a ţine la distanţă animalele sălbatice ce s-ar fi putut apropia de călătorii noştri.

— Acum vă puteţi culca, spuse Indianul.

— Pe legea mea, e o propunere ce nu poate fi refuzată, căci cad din picioare de somn.

Şi Locréan se întinse pe pământ cu capul rezemat de şea şi se înveli în manta.

— Urez domnului conte noapte bună, spuse ceremonios Yvon.

Victor-Lucien chicoti cu nasul sub manta.

— Dragă Yvon, te crezi la Loc-Maria, Noapte bună!

Leguildec se întinse şi el alături de stăpânul său.

Când focul începu să ardă bine, Indianul scoase din tolbă o bucată de carne şi mâncă cu poftă, aruncând priviri cercetătoare în întunericul care-l înconjura şi oprindu-se din mestecat pentru a asculta zgomotele nelămurite care fără nicio cauză aparentă, turburau liniştea impresionantă a deşertului.

După ce-şi termină cina sărăcăcioasă, Lupul-Roşu îşi umplu luleaua cu un tutun pregătit după moda Indienilor, o aprinse şi începu să fumeze.

Cu tot calmul care domnea, Pielea-Roşie părea neliniştită. Din când În când scotea pipa din gură, ridica ochii şi se uita la cer printr-un luminiş al boitei de frunze.

În cele din urmă luă o hotărâre şi ducând degetele la gură, imită de trei ori cu o perfecţie uimitoare strigătul huhurezului albastru.

îşi plecă corpul înainte şi trase cu urechea.

Nimic nu arăta că semnalul lui fusese auzit.

„Să mai aşteptam” îşi spuse el.

Se ridică, mai aruncă un braţ de lemne pe foc, îşi reluă

poziţia şezândă şi continuă să fumeze liniştit.

Deşi spusese că-i este somn, Victor-Lucien nu putu adormi. Un fel de amorţeală provocată de oboseala fizică îi paraliza membrele, dar mintea-i rămânea trează şi cu toate că ţinea ochii închişi, nu dormea.

În această stare de toropeală, care avea farmecul său, tânărul retrăi ultimele întâmplări care schimbaseră cu totul felul său de viaţă liniştită.

Revăzu întâlnirea misterioasă din Turnul Ducelui Jean, lupta de pe bordul fregatei engleze, traversarea oceanului, întrevederea cu La Fayette, luptele cu Englezii. Întâlnirea cu Vulturul-Negru şi, în sfârşit misiunea pe care i o încredinţase Rochambeau. În mijlocul tuturor acestor tablouri diferite, apărea aceiaşi figură simpatică a lui Marcof Corsarul, zâmbind pe bordul bricknlui, sau cu ochii înlăcrămaţi, cum îi avusese cu prilejul întâlnirii din pădure.

Trecu astfel o bună bucată de vreme. În cele din urmă luna dispăru la orizont, aerul se răcori, iar cerul, pe care stelele păleau una câte una, se iriză încetişor cu reflexe opaline nuanţe în roz.

Indianul care aţipise câtva timp, se ridică deodată şi scuturându-se ca un om ce se trezeşte din somn, aruncă o privire cercetătoare în jurul său şi murmură cu o voce înăbuşită:

— Ar fi trebuit să fie de mult aci.

Dădu din nou semnalul pe care-l făcuse cu câteva ore mai înainte, dar nici de astă dată nu răspunse nimeni.

Îşi reluă locul lângă focul ce aproape se stinsese şi aşteptă.

Depănându-şi visarea, Victor-Lucien îşi îndreptă ochii întredeschişi asupra indianului. Urmărise toată activitatea acestuia. Era în această privire stăruitoare un fel de hipnotism, datorat poate, flăcării strălucitoare a focului.

Se crăpa de ziuă şi Victor Lucien era cât p-aci să adoarmă, când lătratul aspru al câinelui preriei răsună în apropiere făcându-l să tresară,

Râmase întins, dar prin vălul des al genelor lui urmarea cu atenţie toate mişcările Indianului.

Acesta, auzind lătratul care era probabil un semnal, se ridică deodată în picioare.

Lumina dimineţii îngăduia să i se vadă toate mişcările. Era un om de vreo patruzeci de ani. Avea statura înaltă, era bine legat şi admirabil proporţionat. Obrazul îi era inteligent, trăsăturile fine, iar ochii voalaţi nu se fixau decât rareori asupra cuiva şi dădeau privirii lui o expresie de viclenie şi de cruzime brutală care inspira celui ce-l privea o repulsie de nebiruit.

Indianul se uită îndelung la Locréan, care părea cufundat într-un somn adânc. Aruncă apoi o privire asupra tui Yvon, făcu cei câţiva paşi care-l despărţeau de Victor-Lucien şi ridică securea.

Cu mult sânge rece, tânărul francez îşi stăpâni inima şi nervii şi puse mâna pe pistolul înarmat pe care şi-l pusese lângă el; iar în clipa în care Indianul se pregătea să lovească, Locréan îi descarcă pistolul în pântece. Lupul-Roşu căzu mort.

Victor-Lucien sări repede în picioare şi cu sabia în dreapta şi cu un al doilea pistol în stânga, aşteptă duşmanul care nu mai putea întârzia să se ivească.

Zgomotul detunăturii, trezi şi pe Yvon. Dintr-un salt fu alături de stăpânul său.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? întrebă lăncierul.

— Uite, răspunse Victor-Lucien, arătându-i cadavrul Indianului.

— Lupul-Roşu! exclamă Leguildec.

— Da, Lupul-Roşu! L-am ucis în clipa când voia să mă asasineze.

Yvon deschise gura pentru a cere unele lămuriri, dar îi tăie vorbă un vuiet sălbatec care se ridică în apropiere.

Tufişurile din fata locului unde se aflau cei doi bărbaţi foşniră puternic. Trestiile şi lianele, împinse de mâini vânjoase se dădură în lături şi dintre ele se iviră deodată douăzeci de Piei Roşii, scoţând urlete îngrozitoare.

Victor-Lucien descărcă pistolul în masa zgomotoasă şi aplecându-se repede ridică de jos carabina Lupului Roşu.

Detunătura pistolului înspăimântă pe Indieni. Se produse în rândurile lor o învălmăşeală groaznică, Fură nevoiţi să se retragă. La picioarele celor doi Francezi zăceau trei cadavre.

— Doamne ajută, strigă Victor-Lucien cu ochii scânteietori ştergându-şi cu mâna sudoarea amestecată cu sânge ce-i curgea de pe frunte. Doamne ajută, ce luptă frumoasă!

— Da, răspunse liniştit Yvon, dar poate fi mortală.

— Ce are a face, totul e să murim o moarte vrednică de noi.

— Uiţi scrisoarea pe care trebuie s-o transmiţi.

Victor-Lucien nu răspunse. Păli însă tare. Într-adevăr, în focul luptei uitase însărcinarea de care depindea soarta războiului.

— Ei! copiii sângelui! strigă deodată o voce batjocoritoare, vă temeţi voi de două feţe palide!

În acelaşi timp apăru D. de Tauzac urmat de Roscadel.

— D-ta aici! îi strigă Locréan scos din sărite,

— Ah, domnişorule, nu te aşteptai la întâlnirea aceasta!

— Dacă eşti de neam nobil, vino în faţa mea. Ai spada dumitale, eu o am pe a mea: să judece Dumnezeu între noi.

— Nebunule! Aşadar îţi închipui că am să mă încred în rezultatul unui duel? M-ai văzut. Asta înseamnă că vei muri. Apoi strigă indienilor: Ce mai staţi? Hai, înaintaţi şi terminaţi odată.

— Dacă dă Domnul să trăiesc, urlă Victor-Lucien în culmea furiei, atunci îţi jur diavole că de mâna mea ai să piei.

Indienii se aruncară din nou asupra celor doi francezi. Lupta reîncepu cu furie. Prietenii noştri făceau minuni. Dar braţele lor oboseau şi sângele li se scurgea prin numeroase răni.

Yvon căzu strigând:

— Isuse! Dumnezeule!…

Văzându-şi prietenul căzând, Locréan scoase un ţipăt grozav şi se repezi ca un tigru asupra Pieilor Roşii, care dădură înapoi. Patul carabinei lui se rupse de capetele duşmane, dar el continuă să lovească cu ţeava.

— Asta trebuie să aibă un capăt! urlă D. de Tauzac scoţând pistolul de la cingătoare.

După ce ochi cu atenţie apăsă pe trăgaci şi Victor-Lucien căzu ca trăsnit.

Criminalul, se aruncă asupra celui căzut şi luă scrisoarea adresată lui La Fayette.

— În sfârşit! exclamă atunci Roscadel.

— Iată o hârtiuţă care face un milion şi mai bine, spuse baronul rânjind. Dar uite, tânărul mai trăieşte. Stai băieţelule, nu lăsăm lucrul neterminat.

Fiorosul personaj începu să-şi încarce pistolul, când se auzi un urlet sălbatec, care făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Doi călăreţi în picioare pe scările cailor se apropiau într-un galop nebun.

— Marcof! murmură D. de Tauzac foarte palid.

Dar apropierea primejdiei făcu pe baron să-şi recapete tot sângele rece.

— Acest tânăr trebuie ucis, spuse el către Roscadel, ai auzit? Eu plec. Ştii încotro, nu mai ai nicio clipă de pierdut…

Şi încălecând pe un cal D. de Tauzac sări în apă şi o trecu.

Cam în acelaşi timp căzură asupra indienilor corsarul şi Vulturul-Negru. Fură primiţi cu chiote vesele, deoarece Pieile Roşii erau convinse că cei doi călăreţi erau o pradă uşoară. Se înşelară amarnic căci Marcof zărise corpul însângerat al lui Victor Lucien.

Scoţând un strigăt sălbatec, sări de pe cal şi se repezi asupra indienilor. Dădu o lovitură cu securea dar scăpă arma din mână. Se repezi atunci asupra duşmanilor cu o repeziciune de neaşteptat. Lovea în dreapta şi în stânga

cu pumnii lui de fier. Fu încercuit de zece duşmani care urlau în jurul lui. Plecându-se, ridică un cadavru şi se servi de el că de o măciucă. Vitejia marinarului făcu pe Indieni să se retragă; Marcof icnea înăbuşit la fiecare lovitură şi un surâs sinistru îi întredeschise buzele lăsând să se vadă dinţii ascuţiţi printre care îi ieşea o şuviţă de sânge. Corsarul nu simţea însă nimic. Izbea mereu…

La rândul său, Vulturul-Negru lupta cu atât mai vitejeşte, cu cât grupul de indieni pe care-i avea în faţă făceau parte din tribul Pawnies care era în duşmănie cu Os-Koo-Mu şi care erau socotiţi ca trădători ai naţiunii lor. Fiecare duşman căzut sub loviturile lui, îl făcea să scoată teribilul său strigăt de război care răsuna ca o chemare de trâmbiţă.

Curând nu mai rămaseră în jurul celor doi viteji decât morţii, căci cei câţiva războinici care mai supravieţuiseră, văzând că partida e pierdută, o luară la fugă.

11.

Marcof se aruncă în genunchi alături de Victor-Lucien cu o grijă maternă, puse capul tânărului pe genunchii lui, în timp ce lacrimi mari îi şiroiau pe obraji.

— Fiul tatălui meu mai trăieşte? întrebă cu blândeţe Indianul.

— Inima bate încă, răspunse tatăl lui Victor-Lucien. Dac-ar înceta să bată aş muri şi eu.

— Îmi îngăduie tatăl meu să examinez rănile?

— Da. Dragul meu. Te rog chiar.

Vulturul-Negru îngenunche şi el şi examină cu atenţie rănile lui Victor-Lucien. Când se ridică, faţa li ere înveselită.

— Marele Spirit vrea ca fratele meu să trăiască, spuse el pe un ton solemn. Tatăl meu să privească aici, aici şi aici… continuă el arătând capul, braţul şi coapsa, nu sunt decât zgârieturi. A căzut din cauza rănii de la umăr, trebuie să fi avut dureri mari şi a şi pierdut mult sânge.

Vorbind, Indianul scoase dintr-un sac de piele de căprioară diferite instrumente de os de forme ciudate. Cu unul din acestea sondă rana.

Durerea provocată de instrument îl făcu pe Victor-Lucien să deschidă ochii. Recunoscând pe cei doi bărbaţi zâmbi, apoi leşină din nou.

— M-a recunoscut, strigă vesel Marcof, va continua să trăiască, sunt sigur de asta!…

— Rog pe tatăl meu să-l ţină puţin în braţe în timp ce Vulturul-Negru va căuta ierburi de leac.

Marcof luă tânărul în braţe şi-l privi cu duioşie. Ochii lui

nu se puteau desprinde de pe obrazul palid de atâta suferinţă. Îşi apropie apoi buzele de obrazul fiului său, îl sărută pe frunte şi izbucni în hohote de plâns. Corsarul puse în această lungă sărutare toată dragostea pe care fusese silit s-o înăbuşe timp de douăzeci de ani.

Când se întoarse lângă rănit, Vulturul-Negru fu uimit observând pe trăsăturile corsarului o schimbare cum nu mai văzuse la acest om. O expresie de fericire, de înduioşare întinerea obrazul marinarului, făcându-l de nerecunoscut.

— Tatăl meu se bucură, spuse Indianul.

— Da, fiule, mă bucur mult, răspunse Marcof, căci azi mi-am îmbrăţişat şi eu copilul.

Indianul înţelese, graţie instinctului rasei sale. Că nu mai trebuia să adaoge nimic. Plecându-şi capul începu să lucreze în tăcere, la pansarea rănilor tânărului.

Între timp, Marcof îşi recăpătă sângele rece. Parcurse câmpul de luptă şi privi cu atenţie cadavrele, căutând parcă pe cineva.

Deodată se trase înapoi, de parcă ar fi văzut un şarpe. Dinaintea lui zăcea Roscadel cu capul crăpat de securea Vulturului Negru. Rănitul mai respira.

Deşi individul îi inspira o scârbă adâncă, Marcof îi înălţă capul. Şi Roscadel deschise ochii.

— Marcof! murmură el cu vocea stinsă.

— Nu, nu-ţi vorbeşte Marcof, răspunse corsarul. E contele Jaques de Locréan. Ai auzit ticălosule?

La auzul acestui nume, Roscadel, care era alb ca un giulgiu, păli şi mai mult.

— De vreme ce ai să mori. Află că justiţia nu e vorbă goală şi odată şi odată tot te ajunge ea. Cel pe care tu şi stăpânul tău l-aţi trădat la reduta Muşchetarilor trăieşte şi vorbeşte. Aţi crezut că am murit; Dumnezeu mi-a lăsat însă viaţa.

— Mi-e sete. Dă-mi de băut, bolborosi rănitul.

Marcof se ridică, se duse până la râu unde-şi umplu plosca şi se întoarse lângă Roscadel.

— Vrei să-mi spui unde ţi-e stăpânul? întrebă corsarul.
— A plecat.
— Când?
— Chiar în clipa când soseai cu Indianul.
— A luat cu el şi scrisoarea care se afla în mâinile tânărului?
— Da.
— Încotro a plecat?
— Mi-e sete! mi-e sete! gemu banditul cu vocea Atinsă.
Marcof îi întinse plosca pe care Roscadel o apucă cu lăcomie.
După’ ce bău, îl întrebă din nou:
— Încotro s-a dus Tauzac?
— În lagărul lui Washington, murmură Roscadel leşinând din nou.
— A! spuse Marcof cu glas tare, bine am făcut deci luând o copie. De astă dată Dumnezeu l-a dat pe mâna mea. Va plăti cu viaţa.
Părăsindu-l pe muribund, corsarul voi să se apropie de Victor-Lucien şi de Vulturul-Negru, dar deodată se răzgândi.
Se apropie din nou de rănit şi plecându-se asupra lui, scoase de la brâu o sticluţă şi turna dintr-însa câteva picături în gura lui Roscadel.
Acesta se trezi din leşin şi-l privi pe Marcof cu teamă.
— Mă asculţi şi înţelegi cele ce-ţi spun? întrebă corsarul.
Roscadel aprobă dintr-o înclinare a capului.
— Îţi propun un târg. Dacă te las aici fără niciun ajutor, vei fi mâncat de fiare sălbatice chiar în noaptea aceasta…
O expresie de groază se zugrăvi pe faţa ticălosului.
— După cum vezi, viaţa ta e în mâinile mele, continuă Marcof. Dacă-mi scrii câteva rânduri de mâna ta, îţi promit că voi face totul pentru a te salva.
— Scriu tot ce vrei, bolborosi Roscadel cu vocea înăbuşită.
— Bine! Atunci scrie tot ce-ţi voi dicta, zise Marcof

dându-i în mână un creion şi o foaie de hârtie.

„*Domnule,* îi dictă marinarul*, Marcof şi Indianul au fost omorâţi. Tânărul de asemenea. Puteţi lucra în tihnă.*

— Ai terminat? continuă el privind scrisul tremurat al omului de încredere al domnului de Tauzac.

— Da.

— Semnează.

Roscadel se supuse.

— Acum, pentru că ţi-am făgăduit, nu te voi părăsi, cu toate că ai merita moartea.

Epuizat de sforţarea uriaşă pe care o făcuse, Roscadel căzu din nou la pământ.

Corsarul se întoarse spre cei doi prieteni ai noştri.

Victor-Lucien îşi recăpătase cunoştinţa, iar Os-Koo-Mu îi bandajase rănile cu multă îndemânare. Braţul rănit era legat într-o eşarfă făcută din liane elastice.

Văzându-l pe corsar, Locréan îi întinse mâna stângă:

— Iar mă salvezi de la moarte, domnule, spuse tânărul; când îţi voi putea răsplătişi eu tot binele ce mi-ai făcut?

Marcof voia să i răspundă, când Vulturul-Negru, care stătuse câteva clipe cu urechea la pământ, se ridică spunând:

— Vine spre noi un călăreţ.

Ochii corsarului străbătură preria.

Tocmai atunci se ivi la orizont călăreţul.

Os-Koo-Mu se pregătea să-l ia la ochi. Dar tânărul Locréan, care se ridicase, îi strigă:

— Nu trage! Nu trage! E un prieten. E unchiul meu cavalerul de Boissoudry.

Era într-adevăr cavalerul de Boissoudry. Se găsea într-o stare de plâns.

Capul îi era descoperit. Pierduse peruca, iar hainele îi erau numai fâşii.

— Ucideţi-mă! Strigă el văzând ţinuta duşmănoasă a Indianului. Ucideţi-mă! prefer să mor!

Ajungând în mijlocul prietenilor noştri, descălecă de pe cal. Părea foarte obosit.

Zărindu-şi nepotul, izbucni:

— În sfârşiţi Te-am găsit! Şi încă rănit! Ce s-a întâmplat? Drace, continuă el, cadavrele astea par să arate că a fost luptă mare pe aci.

Indianul şi Marcof zâmbiră.

Locréan, în câteva cuvinte povesti unchiului său cele întâmplate. D. De Boissoudry mulţumi din suflet salvatorilor nepotului său.

— Şi acum unchiule, povesteşte-ne şi dumneata cum de ai ajuns aici.

— Foarte simplu, răspunse cavalerul, pipăindu-şi creştetul capului, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu cumva printr-o minune peruca şi-a reluat locul obişnuit, nimic mai simplu. Tocmai ieşeam din colibă pentru a te întreba dacă pe blazonul familiei Blossac sunt înfăţişaţi vulturi sau corbi — căci domnilor spuse el adresându-se Indianului şi lui Marcof. Trebuie să ştiţi că timpul liber mi-l petrec scriind o lucrare despre blazoanele bretone. În aceeaşi clipă te-am văzut încălecând. Mi-am amintit imediat că după prânz mi-ai vorbit despre un ştiu ce misiune, ce-ţi fusese încredinţată. Te-am strigat, dar nu mi-ai răspuns nimic. M-am aruncat atunci pe primul cal pe care l-am văzut şi am pornit după tine. Din nenorocire goneai ca vântul şi nu te-am putut ajunge. Înnoptând ţi-am pierdut repede urma. Am vrut să mă întorc în lagăr dar constatai că m-am rătăcit Nu mai vorbesc despre orele petrecute în pădurea aceasta blestemată. Voi păstra de pe urma lor amintirile cele mai usturătoare. În cele din urmă, deznădăjduit, am renunţat la ideea de a mai scăpa vreodată din labirintul acesta, şi tocmai când mă aşteptam mai puţin, avui norocul să vă întâlnesc.

— Acum că totul s-a lămurit, te rog, Dragă Marcof, spuse Locréan întorcându-se spre corsar, să-mi faci un ultim serviciu.

— Cu plăcere.

— Ai te rog bunăvoinţa să-mi cauţi un cal, să-mi ajuţi să-l încalec şi să-mi arăţi drumul pe care trebuie să-l urmez spre a ajunge cât mai repede în lagărul american.

— Ce treabă ai acolo, întrebă D. de Boissoudry.

— Trebuie să duc lui Washington scrisoarea.

— Din nefericire, îl întrerupse Marcof, scrisoarea asta n-o mai ai.

Pe chipul tânărului se răspândi o paloare de moarte.

Cu mâna rămasă liberă scotoci tremurând buzunarul hainei lui. Apoi lăsă braţul să-i cadă cu un gest deznădăjduit.

— Dezonorat! Sunt dezonorat! hohoti el.

— Nimic nu e pierdut, copilul meu, spuse corsarul; D. de Rochambeau mi-a dat o copie a acestei scrisori; eu am s-o duc.

— Ah! domnule, exclamă Victor-Lucien, d-ta eşti aşadar îngerul meu păzitor. Fără d-ta mi-aş fi pierdut onoarea. Dar cine oare să-mi fi luat această hârtie preţioasă?

— D. de Tauzac.

— Tot el. Dar când am să-i pot plăti odată acestui trădător infam?

— În curând, spuse laconic Marcof. Apoi reluă:

— Dă-mi voie acum să mă înţeleg cu Os-Koo-Mu. Fiecare clipa e preţioasă.

— Fă cum crezi. Ştiu că tot ce faci e plin de înţelepciune.

— Ascultă-mă cu atenţie, copilul meu, spuse corsarul către Vulturul-Negru! Suntem aproape de ţintă şi trebuie să nu facem nicio imprudenţă, pentru ca toate strădaniile noastre să nu se irosească în mod zadarnic. În primul rând vei îngriji pe omul acesta, continuă el arătându-i pe Roscadel.

Indianul făcu un gest de revoltă.

— Trebuie, am făgăduit.

Vulturul-Negru se înclină.

— Îl vei pansa, îl vei aşeza pe un cal, îi vei da o armă şi muniţii şi-l vei conduce până la Rio-Creck, care se află la

trei leghe de aici în josul râului.

— Vulturul-Negru va executa întocmai, spuse Indianul.

— Când îl vei fi lăsat în siguranţă ai să te întorci pe aici şi ai să conduci pe fiul meu şi pe unchiul acestuia la locul fixat pentru întâlnirea noastră.

— Cuvintele tatălui meu sunt ordine pentru mine.

— Adio, mă bizui pe prietenia ta.

Marcof şuieră prelung şi aproape imediat, apăru calul lui.

Dintr-o săritură fu în şea.

— Adio, domnilor, spuse el. I-am dat instrucţiuni lui Os-Koo-Mu şi el vă va călăuzi.

— Când ne mai vedem Marcof, întrebă Victor-Lucien.

— Mâine, răspunse corsarul şi porni la galop.

— Rog pe fratele meu să mă aştepte aici câteva ore, spuse Indianul. Mâine fratele meu va fi fericit.

— Într-adevăr, simt că mi se pregăteşte o mare bucurie; sunt trist însă că servitorul meu a fost ucis.

— Într-adevăr, spuse D. de Boissoudry bietul Yvon era cu tine când ai plecat din lagăr.

— L-au ucis Pieile Roşii, spuse tânărul.

— Nu chiar de tot, domnule conte, îl contrazise o voce.

Şi spre uimirea lor, cei trei oameni văzură ieşind dintr-un morman de cadavre un cap.

— Dragul meu Yvon, scumpul meu prieten! repetă tânărul îmbrăţişându-l.

— Pe legea mea, domnule conte, continuă Yvon, tâlharul a lovit tare, dar am scăpat doar cu o ameţeală. Iată ce va să zică să fii breton.

În timpul acesta, Indianul se ocupa de Roscadel. După ce-l pansă, îl urcă pe un cal, îi dădu o armă şi porni sprijinindu-l.

Se întoarse după două ore.

Prietenii noştri erau gata de plecare.

— Victor-Lucien! întrebă D. de Boissoudry.

— Poftim? răspunse tânărul.

— Sunt vulturi sau corbi?

— Vulturi, spuse tânărul râzând plin de voioşie.

— Să pornim, murmură cavalerul frecându-şi mâinile de bucurie, văd că n-am făcut drumul degeaba.

Grupul celor patru porni la drum»

12.

D. de Tauzac sosi în lagărul englez unde lordul Cornwallis, pus la curent de către Harry Carter, îi dădu toate instrucţiunile menite să aducă înfrângerea armatei aliate. Rămase toată ziua printre englezi şi ticlui cu multă grijă scrisoarea falsă pe care trebuia s-o predea lui Washington. Jupânul era cam neliniştit din cauză că nu primise nimic de la sluga sa. Către seară, un Indian, îi aduse scrisoarea aşteptată.

După ce ceti rândurile scrise de Roscadel în împrejurări cunoscute nouă, bucuria lui nu mai avu nicio margine. Cu inima uşoară, porni spre lagărul american Washington îl primi foarte bine şi-i mulţumi pentru serviciul făcut.

D de Tauzac adormi cu conştiinţa împăcată, în cortul ce i se pusese la dispoziţie. Visă că locuia intr-un castel de aur şi toată ziua nu făcea altceva decât să scuture nişte arbori ale căror frunze erau ludovici de aur, care cădeau în jurul lui ca o ploaie strălucitoare. Mai visă că nenorocitul Roscadel murise într-un accident, fapt care suprima dintr-o dată un martor supărător şi un creditor neplăcut.

A doua zi, cam pe la ora prânzului, D. de Tauzac încălecă şi se depărtă la pas de cortul în care visase aşa de frumos. Ajungând în dreptul cartierului, îl zări pe George Washington călare şi înconjurat de statul său major.

— Încotro vă duceţi, domnule? Întrebă generalul.

— Mă duc să mă plimb, răspunse D. de Tauzac, salutând respectuos.

— Nimeni nu iese din lagăr! răspunse Washington.

Aruncându-şi ochii pe câmpie, baronul observă cu uimire că era plină de trupe rânduite în formaţie de marş.

— Vreau să vă cer câteva lămuriri, continuă generalul. Apropiaţi-vă vă rog, domnule.

Tulburat, Tauzac făcu câţiva paşi până se găsi în faţa întregului stat major, care aştepta posomorât şi tăcut.

— Cunoaşte-ţi pe tânărul acesta? întrebă Washington.

Şirurile de ofiţeri se desfăcură şi Victor-Lucien apăru în faţa trădătorului.

D. de Tauzac păli şi continuă să tacă.

— Voi răspunde eu în locul dumitale, spuse şeful suprem al Americanilor după câteva minute de tăcere apăsătoare.

— Tânărul acesta este aghiotantul d-lui de Rochambeau şi aţi vrut să-l ucideţi pentru a pune mâna pe scrisoarea care i se încredinţase.

— Nu-i adevărat! urlă Tauzac.

— Jur pe onoare că acesta este adevărul, spuse încet Victor-Lucien.

— Jur şi eu că omul acesta e trădător şi spion în slujba guvernului ţării mele, spuse la rândul său sir James Nilson, ieşind dintre rânduri.

Deşi se simţea pierdut, Tauzac făcu o ultimă încercare:

— Mă miră, domnule general, spuse el cu o voce sacadată, că veri ele unui Englez, ale unui duşman, au aici mai multă crezare decât ale mele.

— Ai să îndrăzneşti să negi poate şi în faţa mea că eşti un trădător şi un asasin? răsună de odată o voce furioasă.

De astă dată mişelul se prăbuşi în şea.

Pălise, pete roşii îi colorau obrajii, iar mâinile îi tremurau.

În faţa lui se ivise, necruţător ca un arhanghel, Marcof, îmbrăcat în strălucitoarea uniformă de colonel de marină.

— Contele de Locréan! urlă banditul. Au început morţii să iasă din morminte!

Răsună un strigăt de bucurie delirantă şi Victor-Lucien

se aruncă în braţele tatălui său:

— Ah tăticule, ce mult am să te iubesc, îi spunea el mângâindu-l

— Domnilor, rosti generalisimul armatei americane, aţi văzut cele întâmplate. Judecaţi… Omul care se află înaintea noastră mi-a predat aseară o scrisoare fabricată de el după dictarea lordului Cornwallis. Telegrama menită să ducă la pierderea războiului. L-a predat în schimb generalului englez telegrama lui Rochambeau, care-i fusese încredinţată domnului de Locréan. Banditul pusese mâna pe scrisoare întinzându-i tânărului o cursă. Dacă îi reuşea lovitura, am fi fost învinşi, războiul s-ar fi terminat printr-o victorie decisivă a duşmanului, iar toate speranţele noastre ar fi fost spulberate. Din fericire, prietenii care au ştiut să stea de veghe, au distrus planurile criminale.

Domnilor, acesta a trădat. Hotărâţi ce pedeapsă i se cuvine.

— Moartea! Moartea! răspunseră toţi ofiţerii într-un glas.

D. De Tauzac îşi frângea mâinile, aruncând în toate părţile priviri de fiară încolţită.

— Deoarece îndepliniţi un act de dreptate, spuse atunci sir James Nilson, sunt obligat, domnilor, să mai spun câteva cuvinte. Un om a fost calomniat în mod mişelesc şi timp de douăzeci de ani acest om a purtat ruşi nea unei crime pe care n-a făptuit-o. Mulţumesc soartei că îmi îngăduie să repar această nedreptate. Sunt douăzeci de ani de când marchizul de Montcalm lupta cu disperare să apere oraşul Quebec. El încredinţase paza redutei Muşchetarilor unui om de care era sigur, contele Jaques-Raoul de Locréan, pe care îl aveţi în faţa dumneavoastră. Din nenorocire D. de Locréan avea de aghiotant pe omul căruia îi spuneţi Tauzac şi care pe atunci purta alt nume. Tauzac îşi vându tovarăşii pentru o sută de mii de livre. Tratativele au fost duse de mine În schimbul acestei sume, Tauzac introduse în redută un mare număr de

Indieni care ne erau devotaţi şi în timpul atacului se aruncă împreună cu aceştia asupra camarazilor săi, pe care îi măcelări. Locréan împreună cu un Indian şi un copil de zece ani, încercă să i se împotrivească, dar Tauzac îl doborî cu o lovitură de pistol trasă de la spate. După ce-l ucise şi pe Indian se întoarse printre francezi, unde susţinu că Locréan vânduse Englezilor reduta. Nimeni nu-l putea dezminţi, aşa încât spusele sale au fost crezute, iar D. de Locréan dezonorat.

Contele Raoul nu murise însă. A rămas multă vreme printre Indienii şi uşi, care, prin îngrijirile ce i-au dat, l-au vindecat de rănile primite.

Vindecat, se hotărî să se răzbune împotriva trădătorului, În scopul acesta s-a înapoiat în Franţa. Cu toate cercetările făcute nu l-a putut găsi pe Tauzac. Disperat, şi-a luat un nume fals, şi-a pregătit o corabie şi a început acele vânători care-l făcură celebru şi de pe urma cărora deveni spaima corăbierilor Englezi. Acum câteva luni, printr-o întâmplare, îl descoperi pe Tauzac la St. Malo. De atunci încolo l-a urmărit mereu. Geace s-a întâmplat pe urmă, ştiţi şi dumneavoastră,

După ce Englezul îşi termină spovedania toate mâinile se întinseră spre D. de Locréan

Un bătrâior făcea eforturi disperate să străbată grupul compact care se făcuse în jurul domnului de Locréan. Reuşi în cele din urmă şi se aruncă în braţele lui Marcof, repetând într-una;

— Frate! Frate dragă!

Era D. de Boissoudry care-şi dovedea în felul acesta prezenţa. După ce-l îmbrăţişă pe conte, se adresă în franţuzeşte unui ofiţer american, care nu înţelese niciun cuvânt:

— Eu am fost întotdeauna convins de nevinovăţia lui! Familia de Locréan e o familie de oameni cinstiţi!

Americanul nu-i răspunse nimic. În faţa mutismului acestuia, cavalerul dădu din umeri şi porni mai departe.

Veselia zgomotoasă provocată de declaraţiile lui sir

James se stinse când Washington spuse cu glas puternic:

— Domnilor, aţi hotărât, Acum trebuie să executăm pedeapsa. Omul acesta, continuă el arătându-l pe Tauzac, va fi spânzurat.

Un muget izbucni atunci din pieptul baronului. Înaintă câţiva paşi de parcă ar fi vrut să fugă, apoi rămase nemişcat, făcând apel la tot curajul său, ca să poată lua o atitudine ceva mai demnă.

Deodată apăru Vulturul-Negru.

— Să mă ierte tatăl meu, spuse el către Washington, dar omul acesta îmi aparţine, căci l-a ucis pe părintele meu.

— Adevărat, glăsui D. de Locréan. Os-Koo-Mu e copilul care a fost alături de mine când am fost rănit în reduta Muşchetarilor. E fiul Ursului cenuşiu, pe care Tauzac l-a asasinat mişeleşte.

— Fie, zise Washington. Ţi-l dau.

Scoţând un strigăt de bucurie, Os-Koo-Mu se repezi ca o fiară asupra lui Tauzac, îl legă, îl aruncă de-a curmezişul pe calul lui şi apoi sări şi el pe şea.

Apoi, în timp ce dădea pinteni calului:

— Mulţumesc, domnule general, spuse el către Washington, ai judecat după dreptate.

Porni în galop scoţând strigătul său de război şi repetând fraza care-i făcu să îngheţe pe cei care-i cunoşteau înţelesul:

— În sfârşit. Astă seară oasele tatălui meu vor fi roşii!…

……

Câteva minute după aceia dispăru în prerie.

Nu vom povesti sfârşitul acestui război din 1781, care prin înfrângerea lui Cornwallis la York-Town asigură Americii de Nord Independenţa sa.

Cei care doresc să afle mai multe amănunte n-au decât să citească istoria sau memoriile epocii şi vor afla minunile de vitejie pe care le-au făptuit cei doi Locréan. Printr-o lacună inexplicabilă, întâmplarea pe care am povestit-o şi care a avut o influenţă hotărâtoare asupra

sfârşitului războiului. Nu e povestită nicăieri, decât în nişte scrisori, rapoarte şi în fragmente de memorii clasate în arhivele bibliotecii din Oxford, unde le-am descoperit şi noi.

După terminarea războiului, Marcof nu vru să se întoarcă în patrie decât pe bordul brickului său.

În ziua de 3 Noiembrie 1781, „uliul” ieşi din port. În curând cei de pe vapor nu mai zăriră pământul.

Cei de pe punte, D. de Locréan şi Victor-Lucien, ca şi D. de Boissoudry şi Yvon Leguildec, priviră emoţionaţi spre coasta americii care dispărea la orizont. Acolo suferiseră, dar tot acolo fuseseră şi fericiţi. Acolo trăiseră emoţiile puternice care, după expresia unui poet latin învelesc inima omului într-o carapace de bronz.

Într-un târziu, D. de Locréan spuse cu voce gravă:

— Să nu mai privim în urma noastră. Să privim înainte. Înaintea noastră se află Franţa, în care voi putea să mă întorc cu fruntea sus şi care pentru tine Victor-Lucien, reprezintă viitorul.

— Ai dreptate tată, răspunse Victor-Lucien, aş fi un ingrat dacă nu m-aş gândi decât la fericirea noastră momentană.

Dar, după ce pământul lumii noi dispăruse în urma lor, spuse cu tristeţe:

— Şi totuşi lăsăm în urmă o frântură din sufletele noastre.

---- SFÂRŞIT ----

Cereţi volumele apărute

în colecţia „AVENTURA":

CĂUTĂTORII DE COMOII

de J. El Mack

SPÂNZURATUL dela RANCH-UL 27

de M. de Molina

CIUMA STACOJIE

de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35

de Paul Darcray

REGINA NEVĂZUŢILOR

TAINA FARULUI INDOLIAT

Furtună pe mare!... Furtună în sufletele omeneşti... Iubire, nebunie şi luptă!

Editura „Adevărul" S.